

3GEMA

MAGAZÍN TRIGEMA / ROČNÍK II. / ČÍSLO 1 / WWW.TRIGEMA.CZ

PESTROBAREVNÝ
SVĚT VÍNA

CZECH
PHOTO
CENTRE

Czech Photo Centre, Seydlerova 2835/4, 158 00 Praha 5 – Stodůlky
/u stanice metra Nové Butovice, výstup směr Poliklinika Lípa/

OLDŘICH ŠKÁCHA OKUPACE 1968
15/8-16/9/2018

CZECH PHOTO CENTRE

www.czechphoto.org

Vážený čtenáři,

další vydání magazínu 3GEMA je na světě. Obsahem vydání jsou tentokrát nejen nejnovější trendy z oblasti bydlení, ale třeba také téma vinařství a všeho, co je s ním spojeno.

Důvodů, proč si můžete přečíst právě o vínu, je hned několik. Vinařství patří k jednomu z nejstarších oborů lidské činnosti. Zejména na Moravě má dlouhou tradici. A právě zde připravujeme projekt moderního, středně velkého vinařství, které v sobě skloubí nejen pěstování kvalitní vinné révy, ale i vybudování zázemí v podobě ubytovacích kapacit, restaurace a kongresového centra. Místo, kde vinařství vzniká, je navíc v atraktivní lokalitě, která leží v blízkosti Baťova kanálu ve Veselí nad Moravou.

Přestože zde celé vinařství vyrostе až za několik let, budete moci naše první víno ochutnat již letos. Stačí, když na podzim zavítáte do technologického informačního centra Cyber Dog, které vyrostе u stanice metra Nové Butovice – jen pár metrů od nové sochy Davida Černého Trifot a fotografické galerie Czech Photo Centre. Součástí připravovaných prostor bude totiž rovněž vinárna. Právě o tomto projektu se také více dočtete na stranách aktuálního vydání magazínu 3GEMA.

Přeji příjemné léto a zajímavé čtení.

MARCEL SOURAL

předseda představenstva Trigema a.s.

OBSAH

Magazín 3GEMA slouží jen a výhradně k propagaci koncernu Trigema a.s. a je veřejně neprodejný.

Trigema a.s.
Explora Centre – budova Jupiter
150 00 Praha 5, Bucharova 2641/14
Tel.: 227 355 211
info@trigema.cz
www.trigema.cz

Redakční rada:
M. Soural, M. Netolický, R. Polák

Redakční obsah:
M. Netolický, R. Polák,
Z. Neduchalová

Číslo 1, ročník II
Vyšlo v červenci 2018

Vydavatel:
Trigema a.s.
MK ČR E 22855

Foto: Shutterstock 1, 6, 8, 9, 11, 12, 25
Ocenění českých lídrů 6
Archiv Paraple 13, 14
Veronika Souralová 3, 26, 28–29,
42, 44–49
Vojtěch Peša 30–34
Jan Metlička 7, 16–23, 38, 39, 40, 41
Irena Vanišová 15
Dan Materna 7
Jan Přerovský 36, 37
Archiv Českého rozhlasu 2, 53
Archiv Czech Photo 5, 50, 51, 54

Obsah

EDITORIAL	3
FOTO ČÍSLA CZECH NATURE PHOTO 2018	4
NOVINKY	6–7
PARKOVÁNÍ V PRAZE	8–10
BIKESHARING V PRAZE	11–12
SVOBODA POHYBU CENTRUM PARAPLE	13–14
CHYTRÉ BYDLENÍ CSV@ŘEPY	16–23
SPOJENÍ UMĚLCE A PODNIKATELE CYBER DOG	24–25
VINAŘSTVÍ	26–29
DOGINDOCK NOVÉ VINAŘSTVÍ U PŘÍSTAVIŠTĚ	30–34
MONÍNEC LÁKÁ NA KOLO A AQUAZORBING	36–37
CYKLOTURISTIKA V OBLASTI TOULAVA	38–41
REPORTÁŽ JAK MZUNGOVÉ OBJEVOVALI AFRIKU	42–49
NEJLEPŠÍ FOTOGRAFIE PŘÍRODY PUTUJÍ ČESKEM	50–51
OKURKOVÁ SEZÓNA PRO VÝSTAVY NEPLATÍ	52–53
UDÁLOSTI A AKCE	53

CZECH NATURE PHOTO
2018

PATRIK STANĚK
JEŘÁB KRÁLOVSKÝ JAKO MALOVANÝ
KATEGORIE **ZVÍŘATA V LIDSKÉ PÉČI**

TRIGEMA VÍTEZEM SOUTĚŽE OCENĚNÍ ČESKÝCH LÍDRŮ

Vítězem soutěže Ocenění českých lídrů v Praze se stala společnost Trigema. V hlavním městě soutěžilo hned 283 společností. Z celkových 1 327 firem vybírala společnost CRIF – Czech Credit Bureau. Každá z firem, jež se soutěže účastní, musí mít stoprocentně české vlastnictví, roční obrát ve výši minimálně 200 milionů korun, minimální počet 50 zaměstnanců a navíc vedené podvojně účetnictví, a to nejméně poslední 4 roky. Důležitou rolí při výběru bylo i to, zda firma používá ve své práci moderní technologie. Další informace lze nalézt na adrese www.oceneniceskychlidru.cz

JEREMIÁŠOVA ZKOLAUDOVÁNA

Další z projektů domů Chytrého bydlení byl dokončen. Kolaudační souhlas získal na přelomu dubna a května pětipodlažní dům JRM@Lužiny, kde jsou téměř čtyři desítky bytových jednotek ve velikosti od 1+kk do 4+kk. Nové byty jsou v kategorii Chytré bydlení Plus. Stavba byla zahájena vloni v průběhu prvního čtvrtletí. Bytový dům najdete na rohu pražských ulic Jeremiášova a Mukařovského. Byty jsou vybaveny vzduchotechnickou jednotkou s rekuperací, přípravou pro inteligentní ovládání bytu nebo zděnými bytovými příčkami. K dalším standardům patří okna s trojskly. Celý bytový dům je v energetické třídě B.

STARŠÍ BYTY ZDRAŽUJÍ NEJEN V PRAZE

V Praze rostou v posledním období nejen ceny nových, ale i starších bytů. Aktuálně zde takový byt stojí v průměru okolo 80 000 korun na m², jak zjistila analýza společnosti Trigema za první čtvrtletí letošního roku. Před rokem to přitom bylo o více než 10 procent méně. Nejdražší jsou ty nejmenší jednotky. Zatímco medián průměrné nabídkové ceny staršího bytu, který je očištěn od extrémně vysokých a nízkých hodnot, se před rokem pohyboval na hranici 71 000 korun za m², na konci prvního čtvrtletí letošního roku to bylo již 76 795 korun na m².

Průměrná cena je pak dokonce ve výši 82 710 korun na m². Na konci března minulého roku to bylo ještě 74 331 korun na m². Zároveň s tím klesá záso- ba starších bytů. Před rokem jich bylo více než 9 300, nyní je to o více než 2 tisíce méně. Aktuálně se na trhu nabízí okolo 7 400 takových jednotek. Stále je to však téměř dvakrát více, než kolik je v nabídkách nových bytů. Podle společných čísel společností Trigema, Skanska Reality a Central Group se totiž ke konci března na pražském bytovém trhu nabízelo jen 4 200 bytů.

BYTOVÝ DŮM V BOLEVECKÉ VYPRODÁN

V ulici Bolevecká v Horních Měcholupích byl na místě bývalé kotelny dokončen bytový dům Chytrého bydlení, kam se postupně stěhují noví majitelé bytových jednotek. Ob-sadit již zbývá pouze několik podzemních parkovacích stání. Ty jsou založeny na technologii tzv. parko- vacích zakladačů. Každé z nich lze pořídit za 215 000 korun. Šestipod- lažní bytový dům CHYTRÉ BYDLENÍ BLV@Horní Měcholupy, jehož součás- tí je 67 bytů ve velikosti od 1+kk do 4+kk a tři přízemní prostory pro ko- merční využití, se začal stavět v létě

roku 2016. Dokončen byl ke konci loňského roku a vyprodán, včetně ob- chodních prostor s plochou necelých 220 m², na začátku května.

NA LADRONCE SE BĚŽELO PRO PARAPLE

Zaměstnanci Trigemy běželi opět pro Paraple. Stalo se tak 10. června na pražské Ladronce, kde také zástupcům centra předali šek na 50 tisíc korun. Součástí dne byl navíc odpolední program pro rodiny s dětmi, workshopy, občerstvení z grilu a kavárny. Vše vyvrcholilo koncertem kapely Support Lesbiens. Trigema podporuje Centrum Paraple přes 15 let a věnovala mu do-

hromady částku okolo 15 milionů korun. Vedle finanční pomoci pomáhá Trigema rovněž v oblasti stavební – zajistila již rekonstrukci a dále pak také přístavbu budovy této organizace. Marcel Soural je zároveň dlouholetým členem správní rady Centra Paraple. To pomáhá lidem po poškození míchy zvládnout těžkou životní situaci a zlepšit jejich fyzický i psychický stav.

PREDATOR RACE NA MONÍNCI

Už potřetí proběhly na Monínci závody Predator Race. Každoročně se sem sjíždí tisíce amatérských i profesionálních účastníků, kteří musí běžet dopředu stanovenou trať, současně ale i zdolávat překážky a utkávat se s živými predátory. Sobota 26. května patřila závodům Predator Dril a Predator Brutal a neděle závodům Predator Race uskuteční, patří například Špindlerův Mlýn a Klínovec.

navíc znesnadňovali asistenti, kteří byli oblečeni do kostýmů, které představovaly živé predátory. Překážky tvořilo plazení se pod osnatým drátem, obří skluzavka do rybníka nebo i nošení břemene. Každý, komu se nepodařilo je překonat, byl nucen absolvovat trestný běh. K dalším místům, kde se letos Predator Race uskuteční, patří například Špindlerův Mlýn a Klínovec.

TRIGEMA OSLAVILA 24 LET

Zaměstnanci Trigemy a vedení společnosti spolu oslavilo 24 let. Akce proběhla v restauraci Trifot, kde na všechny čekala firemní snídaně, prezentace fotografií z právě skončeného teambuildingu. Už příští rok oslaví Trigema čtvrtstoletí od svého založení!

MONÍNEC PATŘIL PSŮM

Téměř 300 návštěvníků zavítalo na již šestý ročník akce Monínek patří psům. Přestože program odpoledne přerušil na půl hodiny silný déšť, nezabránilo to tomu, aby si hned 114 psů nechalo na místě uvázat na krk reflexní bezpečnostní šátek. To byla tentokrát disciplína v rámci dalšího pokusu o zdolání rekordu akce. Na rekord opět dohlížela agentura Dobrý den, která spravuje registraci rekordů do České knihy rekordů. Vloni se soutěžilo o to, kolik psů se dovede shromáždit na umělém sněhu místní sjezdovky. Roky předtím zase o to, kolik miláčků si na sebe nechá navléci tričko, které bylo vyrobeno pouze pro akci Monínek patří psům nebo kolik psů se vejde i s pány na nové molo místního Pilského rybníka a jaký nejvyšší počet psích štamgastů obsadí jednu z restaurací areálu. Během odpoledne proběhla také přehlídka psů s jejich dětskými páníčky v rámci programu „Dítě a pes“. Majitelé se mohli navíc spolu se svými psi zdarma svést na lanovce moníneckého areálu.

NAFUKUJÍCÍ SE PRAHA ČEKÁ NA NOVÉ INVESTICE

Ve srovnání s dalšími městy střední a západní Evropy Praha z pohledu celkové kapacity P+R parkovišť zaostává. Na nedostatek parkovacích míst v metropoli má vliv jak vysoký počet denně dojíždějících obyvatel, tak velký počet automobilů, který řadí naši metropoli k jednomu z nejvíce vytížených měst starého kontinentu. Dá se vůbec tato situace nějak řešit?

V hlavním městě je na parkovištích typu P+R aktuálně k dispozici okolo 3 500 stání. Je však nutno dodat, že každodenně do Prahy až okolo 180 tisíc obyvatel Středočeského a dalších krajů, jak ukázala studie KPMG Česká republika. Budování nových zachytných P+R parkovišť by proto mělo patřit mezi jedny z hlavních priorit vedení města. Že si Praha tento hendikep částečně uvědomuje, svědčí mimo jiné i to, že jen vloni se zde po několika letech otevřela nová P+R parkoviště s kapacitou 530 stání. Stalo se tak na místě odtahových parkovišť. Na letošek přitom město na investice do nových P+R parkovišť vyčlenilo hned 163 milionů korun.

K tomu je třeba připočíst navíc fakt, že Praha patří k turisticky nejvyhledávanějším městům nejen v rámci Evropy, ale i celého světa. Podle údajů Prague City Tourism sem vloni dorazilo necelých 8 milionu návštěvníků. Nejvíce z Německa, Spojených států amerických, Spojeného království, Ruska a Itálie.

Nedostatek parkovacích míst v metropoli přitom ovlivňuje nejen počet každodenně dojíždějících obyvatel za prací a turistů, ale i skutečnost, že počet osobních automobilů na tisíc obyvatel je ve srovnání s řadou okolních metropolí jeden z nejvyšších. Zatímco ve Vídni, jak prokázala studie společnosti KPMG, je to 370 automobilů, v Praze je to hned 621.

Dělicí čára mezi tradičními a ekonomicky vyspělejšími regiony se ukazuje i na příkladu Mnichova a polské metropole. V hlavním městě Bavorska je na tisíc obyvatel pouze přes 450, v polské Varšavě však už skoro 700 osobních automobilů.

Podíl těch, kteří v Praze dojíždí za prací veřejnou dopravou, je přitom podle uvedené analýzy také relativně vysoký. Každodenně se tak přepravují zhruba dvě třetiny všech Pražanů. Ve Varšavě je to přitom o 7 procent méně. Nejvíce ze sledovaných měst využívají veřejnou dopravu ve Vídni, kde je to 73 procent všech obyvatel.

„Praha ve vybavenosti P+R významně zaostává za ostatními metropolemi. Ve Vídni připadá jedno stání na P+R parkovišti na 28 dojíždějících, zato v Praze

„PRAHA VE
VYBAVENOSTI
P+R
VÝZNAMNĚ
ZAOSTÁVÁ
ZA OSTATNÍMI
METROPOLEMI“

na 53. To je dokonce více než v Mnichově, město s největším podílem dojíždějících v celém Německu. Mnichovu na rozdíl od Prahy pomáhá také hustá síť záchytných parkovišť u železničních stanic v širším regionu,“ tvrdí Pavel Kliment, partner KPMG Česká republika odpovědný za sektor nemovitostí.

Hustota zalidnění přitom není zatím v Praze nijak vysoká. Podle údajů Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy žije ve městě na hektar okolo 25 obyvatel. Ve Varšavě je to však podle stejného zdroje 33 a ve Vídni dokonce 41 obyvatel. Do hlavního města Rakouska přitom každodenně dojíždí cca 265 tisíc lidí, což je ještě o třetinu více než do české metropole.

„Praha musí uvažovat strategicky. Jinak hrozí, že bude její fungování a další rozvoj zbrzděn, či dokonce zcela ochromen. Součástí těchto snah musí být jak odvaha pro nutné veřejné investice, kam patří i nová parkoviště P+R, tak ochota reálně naplnit jeden ze strategických záměrů metropole, tedy další zahušťování širšího centra novou bytovou výstavbou,“ říká k tomu Marcel Soural, předseda představenstva společnosti Trigema.

Zapomenout nelze ani na rozvoj sítě hromadné dopravy, zejména pak díky novým linkám a stanicím metra. Denně přepraví přes 1,6 milionů cestujících. Zatím nejreálnější se z aktuálních plánů jeví nová trasa D, která počítá se sedmi no-

vými stanicemi směrem z Pankráce až do Písnice. Na to by měl navázat úsek, jenž z Pankráce povede přes Nusle směrem do centra města. Každá investice však něco stojí. Náklady na nové metro se počítají v řádu miliard korun.

K tomu se navíc počítá s dostavbou vnějšího a vnitřního okruhu a rozšíření železniční sítě včetně železnice na letiště a dále do Kladna. Kromě toho jsou součástí plánovaných opatření také další silniční stavby, jako jsou například obchvaty Dolních Měcholup a Písnice, Hostivařská spojka či propojení Průmyslové a Kutnohorské.

Optimisté zamýšlejí zprovoznit do roku 2030 až 100 kilometrů nových cyklotras a vytvořit zázemí pro to, aby byla městská hromadná doprava do roku 2025 zcela bezbariérová. Do oprav ulic a mostů má pak jít celkem zhruba 27 miliard korun.

Do budoucnosti se předpokládá, že počet obyvatel a návštěvníků města dále poroste. Čísla ze zahraničí přitom hovoří jasně: do Vídně se každodenně za prací a obchody přesouvá více než 250 a do Mnichova dokonce necelých 400 tisíc obyvatel. Historická jedinečnost Prahy a rostoucí ekonomická úroveň některých asijských zemí zároveň garantuje, že sem v budoucnosti pravděpodobně zavítá ještě větší počet turistů, než je tomu dnes. Ať již třeba z Číny nebo Jižní Koreje a ostatních států regionu.

„PRAHA MUSÍ UVAŽOVAT STRATEGICKY“

MARCEL SOURAL

BIKESHARING V PRAZE

Jízda na kole v Praze, nebo v jakémkoliv jiném větším městě, dokáže ušetřit spoustu času. Není problém se na něm dopravit do práce, na obchodní či jinou schůzku nebo se jen tak projet v rámci volného času. Hodně se v té souvislosti hovoří i o takzvaném bikesharingu.

CYKLOSTEZKY

V hlavním městě lze využít relativně širokou síť cyklostezek. Cyklostezka A1, označována jako Vltava levobřežní, tvoří severojižní páteřní trasu, která vede podél levého břehu řeky. Vedle pohybu po městě slouží navíc k propojení s některými okolními místy – například Roztoky na severu a Řevnicemi a Černošicemi na jihu. Severní část cyklotrasy A1 začíná před branami Výstaviště Holešovice. Přes Císařský ostrov se lze odtud dostat také na pravý břeh Vltavy a navázat tak na cyklostezku A2. Tato cyklostezka, která je charakteristická různou kvalitou povrchu, vede z centra Prahy od Mánesa po Smetanově, Masarykově a Rašínově nábřeží okolo Výtoně, Podolského nábřeží až pod Barrandovský most. Od branického Mostu (přezdívaný most Inteligence) pokračuje okolo golfového hřiště Hodkovičky a Freestyle parku Modřany, k vlakovému nádraží Praha – Modřany a dále pak na Zbraslav k mostu Závodu míru. Na některých místech, zejména v oblasti Braníku a Modřan, ji přitom využívají nejen cyklisté, ale také třeba milovníci in-line bruslí. Pro dvoukolové účastníky provozu proto také logicky nepatří mezi nejbezpečnější. Zatím se bohužel nemůžeme srovnávat s jinými zeměmi, které mají ve městech na silnicích v dostatečné míře vybudované vyhraněné pruhy pouze pro cyklisty. Vždy je však možné z kola případ-

ně sesednout a vést ho po chodníku, pokud se nějaký nebezpečný úsek na trase objeví. Zároveň s tím lze samozřejmě kolo přepravovat městskou hromadnou dopravou, zejména pak metrem.

BIKESHARING

Stále větší oblibě se v Praze těší bikesharing, neboli sdílení jízdních kol. Jde o krátkodobé výpůjčky.

Nejnámější a nejrozsáhlejší bikesharingovou službu nabízí růžová značka Rekola. Všechny jízdy do 15 minut jsou zdarma, dalších 45 minut pak za 24 Kč. Každých následujících 15 minut je vždy po 8 korunách. První hodina jízdy na Rekole vás tedy stojí stejně jako půl hodina jízdy pražskou městskou hromadnou dopravou. Pozor jen na to,

„VEŘEJNÁ
KOLA SE
VYUŽÍVAJÍ
TÉMĚŘ
VE VŠECH
EVROPSKÝCH
STÁTECH“

VÝHODY BIKESHARINGU

- Dají se levně a rychle půjčit (i zaparkovat).
- Přepavní rychlost je relativně vysoká na pohyb v centru města.
- Kola jsou šetrná k životnímu prostředí.
- Redukují dopravní zácpy.
- Podporují intermodalitu tím, že kombinují výhody osobní a hromadné dopravy.
- Jsou jedním z možných řešení současných dopravních problémů.
- Jedná se o trvale udržitelný druh dopravy.
- Registrace bývá většinou snadná a rychlá.
- Zlepšuje se tak kondice a zdraví občanů.

abyste kolo nezaparkovali po skončení jízdy mimo vyznačenou zónu. V tom případě bývá taková zápůjčka dražší hned o 320 korun! Jinak je ale vracení kol jednoduché. Stačí jej zamknout kdekoliv, kde je zóna Rekola.

Oblíbená jsou rovněž červená kola Velonet či zelená kola Homeport. Obě tyto značky mají ale na rozdíl od společnosti Rekola stanický systém s tím, že kolo lze vrátet na jakékoliv stanici. Cena jízdy činí v případě Velonetu 32 korun za hodinu. Prvních 15 minut však bývá stejně jako u značky Rekola zdarma. Když se rozhodnete pro Homeport, počítejte s cenou 250 korun za jeden den.

Jinou službou, kterou lze v Praze ve větším měřítku potkat, jsou žlutá kola Ofo. Mají bezkonkurenčně nejrychlejší

odemykání, které funguje na principu naskenování QR kódu do mobilní aplikace. Cena za každých započatých 30 minut je 10 korun, maximální fakturovaná částka za den je přitom pouze stovka. Výhodou, zároveň ale i nevýhodou této služby je, že můžete tato kola zaparkovat kdekoliv. Na jednu stranu to pro cyklistu znamená méně práce, na druhou stranu pro chodce často problém. Některá ledabyle zaparkovaná kola pak totiž chodcům překáží.

Do budoucna by se měl bikesharing v Praze začlenit do městské dopravy. Kola budou muset být mimo jiné viditelně označena, aby v případě jejich poruchy či jiných problémů bylo možné kontaktovat firmu, která bikesharingovou službu provozuje.

SVOBODA POHYBU

Pohyb je přirozenou součástí života ať už lidského, nebo zvířecího. Moci se bez omezení pohybovat ve svém životním prostředí je bezesporu tou největší svobodou, kterou můžete mít.

David Lukeš, ředitel Centra Paraple

Ke svému pohybu potřebuji už téměř sedmnáct let vozík. Není to dopravní prostředek, je to moje součást, něco jako nejlepší kámoš. Jsme spolu pořád, jen spolu nespíme, to je zaparkovaný u postele a čeká.

Naše moderní společnost se rozhodla integrovat lidi s pohybovým omezením do běžného života a zavázala se udělat životní prostředí co nejméně bariérové. Stejně, jako se pro divokou zvěř budují tunely pod dálnicemi pro jejich lepší migraci, budují se i nájezdy, rampy, výtahy a plošiny pro lepší migraci lidí s pohybovým omezením. Tedy nejen pro ně, samozřejmě jde i o maminky s kočárky a nevidomé spoluobčany, kteří zase uvítají vodící pásy. Musím říci, že za dobu, co sleduji svět z jiné perspektivy, se prostředí v České republice více zpřístupnilo, ale pořád to nějak skřípe. Máme zde platnou legislativu, která stanovuje, jak má vypadat bezbariérové prostředí, ať už se jedná o infrastrukturu či budovy, ale velmi často to realizátoři staveb či komunikací nerespektují, a tím vytvoří bariéru i tam, kde by být nemusela.

Pohybuji se nejčastěji po Praze, „pěšky“ (na vysvětlenou vozíčkáři většinou užívají výraz „jít“ namísto „jet“ a tak jsme vlastně pěšáci), městskou hromadnou dopravou nebo autem. Když jdu do práce pěšky, vlastně jedu na vozíku, mám již zmapovanou trasu a vím kudy se vydat, abych se vyhnul bariérám.

David Lukeš

Bariéry jsou poničené chodníky, jejich přílišný sklon nebo chybějící nájezdy. Svě okolí znám, a tak už mám své trasy naučené. Změnit je může rekonstrukce, havárie nebo třeba neohleduplní lidé, co zaparkují auto na chodníku na místě jediného nájezdu. Výlet jinam, do neznáma, může znamenat i komplikaci v hledání správné trasy. Proto někdy jedete i na jiné než cílové zastávky, protože víte, že okolí je přístupnější, i když je to výrazně dál. A to už jsme u městské hromadné dopravy, kde nejčastěji využívám nízkopodlažní autobusy a tramvaje.

Většinou není možné kvůli sklonu bez pomoci rampy do dopravního prostředku zdolat, nicméně je to pořád bezpečnější než nástup do metra, které se tváří bezbariérově, ale ve skutečnosti

„NECHCI
ŽÁDNÉ
VÝHODY,
CHCI JEN
SVOBODNĚ
ŽÍT.“

„A JAK
TEDY
JEZDÍM?
POMÁHAJÍ
MI LIDÉ.“

tomu tak vůbec není. Propast mezi ostrůvkem a soupravou je strašidelná a nevyřešil to ani pokus s nalepením jakési gumy ve stanici Národní. A jak tedy jezdím? Pomáhají mi lidé. Lidé, co cestují se mnou, nebo lidé z okolí, popřípadě řidiči autobusu či tramvají. Pokud tedy chtějí. Dopravní podnik hlavního města Prahy se hájí tím, že máte možnost mít s sebou zdarma doprovázející osobu a ta by vám měla pomoci. Přitom je to škoda.

Znám MHD z různých světových měst, kde funguje skvěle a je naprosto bezbariérová. Tedy nastoupíte bez pomoci. A za to si rád i zaplatím. Cestování autem je spojené s hledáním vyhrazených míst pro držitele průkazů. Záměrně píši pro držitele průkazů, protože se zdaleka nejedná pouze o lidi, kteří tato místa skutečně potřebují. Míst je po Praze dostatek, bohužel bývají často obsazená a někdy i nevhodně umístěná. Ale tady bych hodnotil realizátory chvalitebně, protože za bezohlednost řidičů nemůžou.

Samostatnou kapitolou je přístupnost budov. Řekl bych, že skutečně bezbariérová jsou většinou nákupní centra, vybrané státní instituce či budovy občanské obslužnosti. Ale zdaleka ne všechny. Najít skutečně bezbariérovou restauraci, kino, divadlo, to může být leckdy pěkný oříšek. Je až udivující, kolik výmluv dokáží provozovatelé nashbírat, nebo si dokonce nechají od památkářů dát lejtstro s kulatým razítkem s výmluvným „na schodech je vzácný opaxit a bezbariérové řešení by ho poškodilo“. Nebo promění bezbariérovou toaletu ve sklad, protože ji stejně nikdo nevyužívá. Člověk se obrní, ale nesmí rezignovat.

Nechci žádné výhody, chci jen svobodně žít jako moji nehandikepovaní spoluobčané. A pokud mí spoluobčané chtějí žít s vozíčkáři, musí udělat maximum pro to, aby bylo prostředí bezbariérové. Jsem pragmatik, a tak si vše raději ověřuji. Někdy procházím i přes street view ulice, kterými budu cestovat, abych si rozmyslel trasu. Jezdil jsem před úrazem na skateboardu, a tak mě baví jízdy po ulicích. Mohu tedy říct, že Praha na tom celkově není tak zle.

A pár příkladů nakonec: Národní divadlo je sice vybaveno plošinou, ale zároveň i nevyhovující toaletou. V mém okolí otevřeli v posledních dvou letech čtyři nové restaurace a ani jedna nemá bezbariérové toalety. A před měsícem nám nainstalovali novou zastávku Plaňanská s krásným schodem.

CENTRUM PARAPLE

CENTRUM PARAPLE JE OBECNĚ PROSPĚŠNÁ SPOLEČNOST,
ZALOŽENÁ ZDEŇKEM SVĚRÁKEM A OBČANSKÝM SDRUŽENÍM SVAZ PARAPLEGIKŮ.
OD ROKU 1994 POMÁHÁME LIDEM NA VOZÍKU PO POŠKOZENÍ MÍCHY
A JEJICH RODINÁM ZVLÁDNOUT TĚŽKOU ŽIVOTNÍ SITUACI.

www.paraple.cz

PRÉMIOVÉ BYDLENÍ CSV@ŘEPY

Bydlení v Řepích představuje bez kompromisů navržené byty, kde zkušení odborníci skloubili prioritní požadavek na funkční a elegantní prostor, který navíc obohatili technologickými prvky s cílem dosáhnout maximální spokojenosti budoucích obyvatel. Podívejme se na některé z jeho výhod.

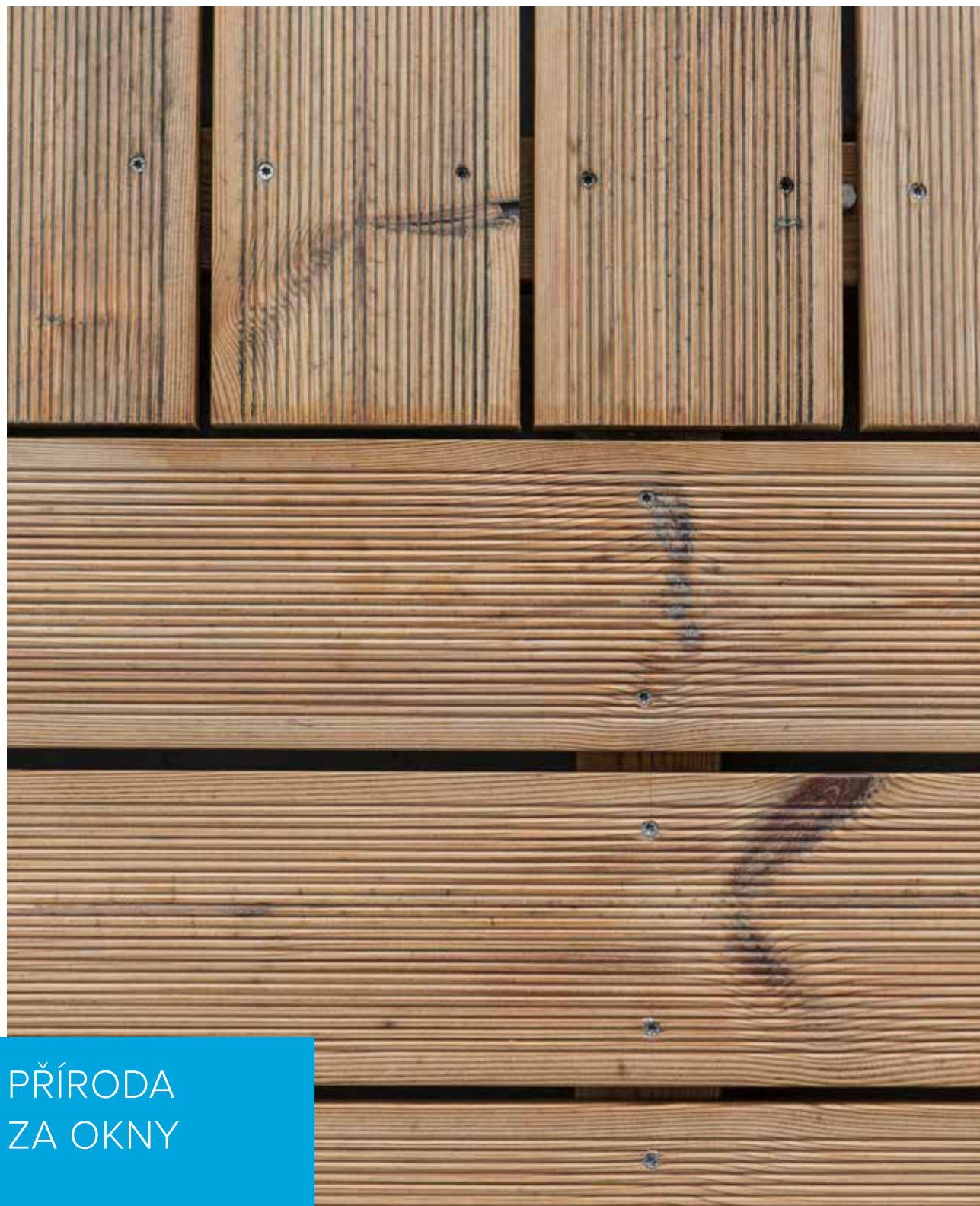
CORTEN

/POVĚTRNOSTNĚ
ODOLNÁ OCEL/

I REZ MŮŽE BÝT ELEGANTNÍ

Cíleně zrezlé plechy materiálu Corten dodávají domu na zajímavosti a podtrhují nadčasovou architekturu. Jsou bezúdržbové a zároveň utváří soukromí pro obyvatele, kteří se rozhodnou posnídat na terase.

Pokud je Corten plech několik let vystaven povětrnostním vlivům, získává jeho povrch stálou, charakteristickou a velmi působivou rezavou patinu. Fakticky se na povrchu výrobku z Cortenu díky působení počasí vytvoří speciální ochranná vrstva, která zpomaluje korozi.

PŘÍRODA
ZA OKNY

DŘEVĚNÉ TERASY

Přírodní prkna z borovice s termo úpravou, díky které dřevo získá dlouhou životnost a je snáze udržovatelné. Skleněné zábradlí bez sloupků v bílé barvě dodává vzdušnost a v kombinaci s prkny vyvolává nerušící příjemnou atmosféru a přímo vás vyzývá na posezení.

DŘEVO,
SKLO, KOV
A DLAŽBA

PODLAHY A DVEŘE

Třívrstvé dřevěné podlahy s použitým podlahovým topením vytvoří ten nejlepší hřejivý komfort. Bezfalcové dveře nadstandardní výšky 2,1 m v elegantní bílé barvě. Do obývacích místností jsou osazeny skleněné příčky s dveřmi. Mezi hlavní výhody podlahového vytápění patří estetické a prostorové hledisko, bezúdržbovost a zajištění optimální vlhkosti v prostorách bytu.

PŘÍRODNÍ SVĚTLO V KAŽDÉM OKAMŽIKU

PROSVĚTLENÝ INTERIÉR

Byty mohou být vybaveny designovými kousky svítidel, ale primárním neocenitelným zdrojem světla je v těchto bytech především příroda. Většina bytů má minimálně jednu obytnou místnost situovanou jižním směrem. Prosvětlený interiér dodává tělu vitamín D a především pocit optimismu a štěstí.

Vitamin D, takzvaný sluneční vitamín, který je nezbytný pro zdraví člověka, nedokážeme přijímat pouze v potravě, proto je tak důležité vstřebávat ho ze slunečního světla.

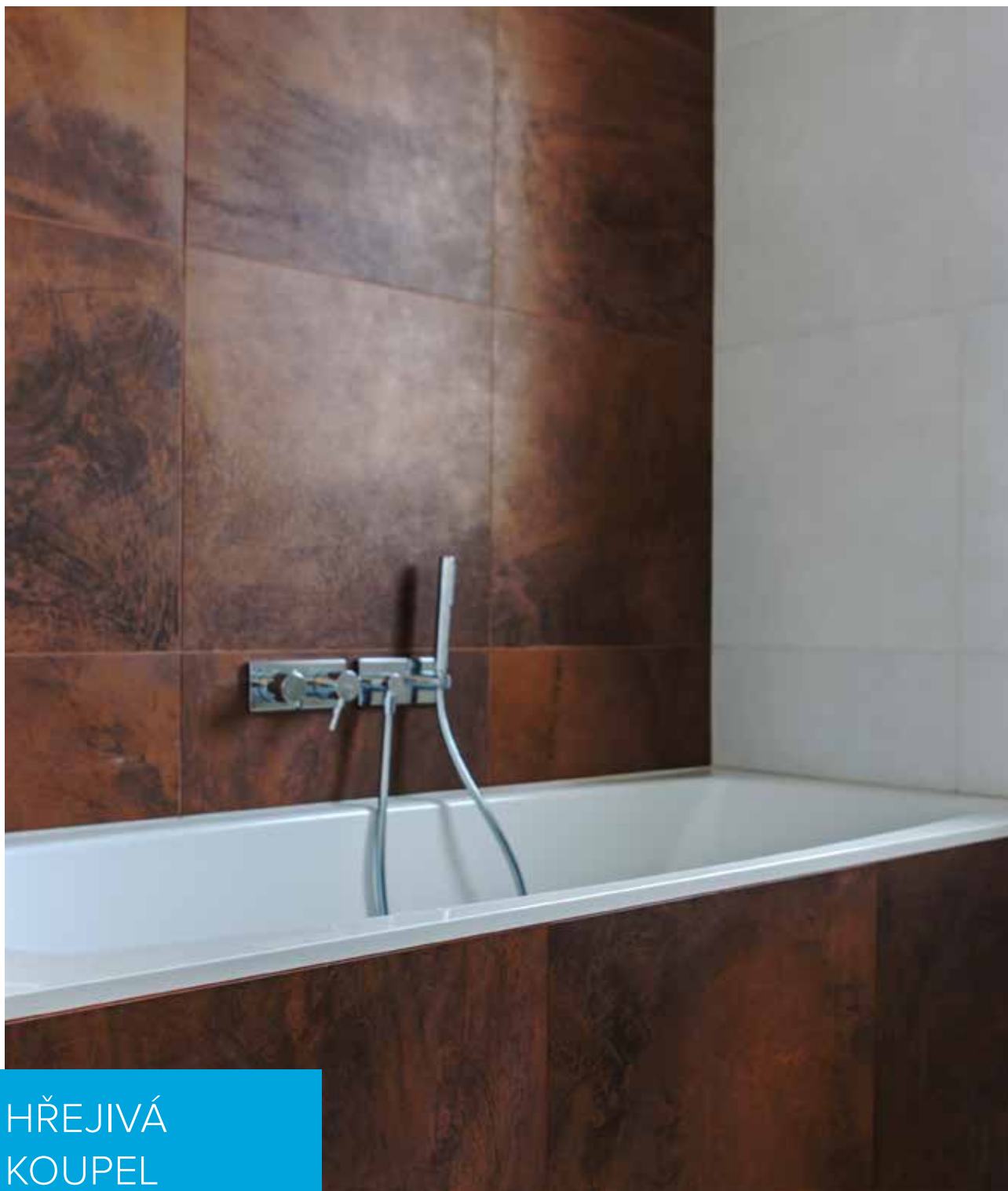

CHYTRÉ BYDLENÍ V PRAVÉM SLOVA SMYSLU

NASTAVTE SI VNITŘNÍ KLIMA

Inteligentní ovládání bytu je zajištěno díky modernímu řídicímu systému Eaton xComfort. Lze tak jednoduše ovládat podlahové topení, venkovní žaluzie i světla. Dále umožňuje nastavení několika režimů, například při odjezdu na dovolenou a také nastavit denní programy, kdy se v létě žaluzie automaticky stáhnou a díky stínění se byt nepřehřívá a je v něm příjemné klima na příchod domů.

xComfort je první kompletně bezdrátový systém elektroinstalace na světě.

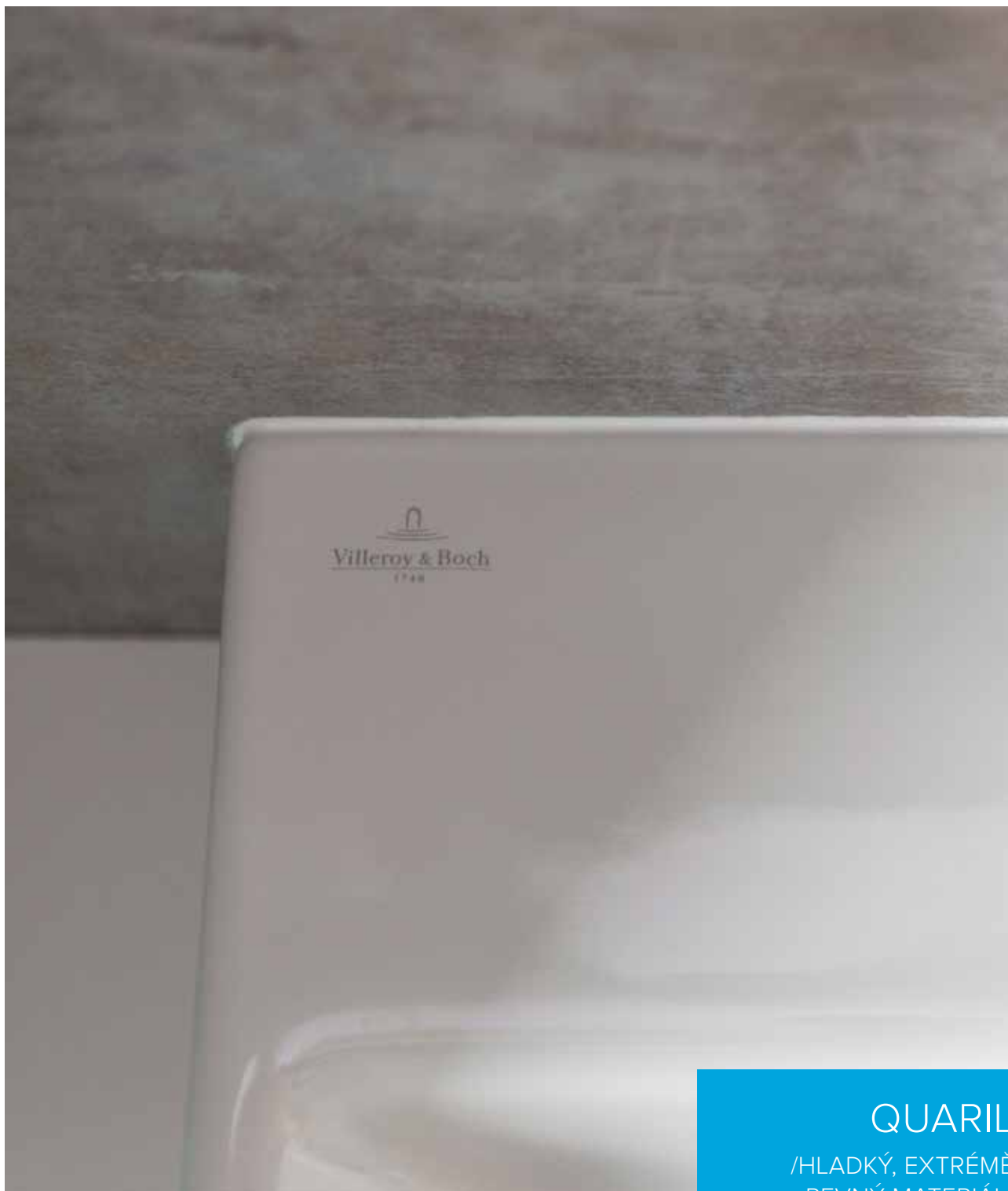

HŘEJIVÁ KOUPEL

SÁZKA NA KVALITU

Velkoformátové obklady od výrobce Villeroy & Boch ve dvou barevných kombinacích (Corten a beton) do posledního detailu podtrhují soulad mezi interiérem a exteriérem budovy. Koupelny díky obkladům navazují na minimalisticky zhotovenou fasádu domu a vytvářejí přechod pro obytné místnosti bytu, které působí velice hřejivým dojmem.

Villeroy & Boch je světoznámý německý výrobce keramiky, jehož tradice sahá do poloviny 18. století. Značka Villeroy & Boch se v průběhu historie stala synonymem pro inovativní a lifestyleový brand designového koupelnového vybavení.

QUARIL
/HLADKÝ, EXTRÉMĚ
PEVNÝ MATERIÁL/

MINIMALISMUS V KOUPELNĚ

Byty jsou v koupelnách a na WC vybaveny nejen zařizovacími předměty od premiové značky Villeroy & Boch, za zmínku určitě také stojí nejkvalitnější vany z materiálu Quaryl.

Quaryl je hladký materiál, téměř bez pórů, čímž se jeho čištění stává snadnější. Vyznačuje se extrémní pevností, odolností vůči nárazům, je stoprocentně recyklovatelný a výrobce na něj poskytuje záruku 10 let. Quaryl vany a sprchové vaničky jsou navíc protiskluzové a tlumí zvuk. Baterie byly vybrány od výrobce Hansa. U van a sprch jsou baterie instalovány již velmi trendy způsobem, jsou podomítkové a termostatické.

SPOJENÍ UMĚLCE A PODNIKATELE

Vlastní architektonický ateliér, který je založený na kvalitním designu a těch nejlepších užitečných vlastnostech navrhovaných projektů si daly za cíl vybudovat dvě výrazné osobnosti domácí realitní a umělecké scény – na jedné straně majitel společnosti Trigema Marcel Soural a na druhé sochař a výtvarník David Černý.

„CHCEME LIDEM UKÁZAT,
KAM SPOLEČNOST SMĚŘUJE,
TEDY K UMĚLÉ INTELIGENCI.“

MARCEL SOURAL

Soural se s Černým zná již dlouho. Byl to právě známý český umělec, který byl v minulosti osloven šéfem jedné z nejvýznamnějších domácích developerských společností, aby se pokusil připravit návrh sochy, jež by mohla stát před novou galerií zaměřenou na současnou fotografii Czech Photo Centre. Výsledkem byl Trifot – krácející plastika z nerez, kterou tvoří soubor fotoaparátů. Socha je zároveň ztělesněním faktu, že v současném světě lze pořídit fotografii nebo video záznam téměř každého, vždy a na všech místech planety. Trifot totiž pomocí čoček objektivů sleduje okolí, které zobrazuje na okolních velkoplošných obrazovkách.

Odtud byl už jen kousek k tomu, aby se oba pánové začali zamýšlet nad dalšími projekty, které by mohli spolu realizovat. Soural je nejen zakladatelem a v současné době i jediným akcionářem společnosti Trigema, ale také třeba členem správní rady Asociace pro rozvoj trhu nemovitostí a členem České komory autorizovaných inže-

nýrů a techniků činných ve výstavbě. Současně je dlouholetým podporovatelem Centra Paraple a členem jeho správní rady. Černý je známý český umělec, autor celé řady dalších plastik, jako jsou například Růžový tank, miminka na Žižkovském vysílači nebo klikující patrový autobus London Booster. Je také držitelem zvláštní ceny na bienále v belgickém Kortrijku, grantu Pollock Krasner Foundation Grant, Ceny Jindřicha Chalupického a dalších ocenění.

Výsledkem dlouhých debat Sourala s Černým, jež někdy končily až brzy nad ránem, bylo nakonec založení vlastní projekční a architektonické kanceláře. Je pojmenovaná Black n' Arch a sídlí v přízemí nového objektu společnosti Trigema SMART byty na Nových Butovicích.

Tým Black n' Arch vede Tomáš Císař, který předtím působil v kanceláři Jestico + Whiles. Zde se podílel mimo jiné taky na přípravě projektu hotelového komplexu o více než padesáti přímořských bungalovech v africkém Zanzibaru nebo také rezidence Aura Statenice.

Od podzimu minulého roku, kdy studio Black n' Arch vzniklo, se počet jeho členů i připravovaných projektů neustále rozrůstá. Ke stěžejním projektům aktuálně patří například vinárna s robotizovanou obsluhou Cyber Dog.

Bude se jednat o o dvoupodlažní restauraci, která bude složená ze dvou nad sebou umístěných objektů. Třetí část bude tvořit zázemí provozu. A proč právě Cyber Dog? Svým tvarem totiž jednotlivé objekty dohromady připomínají psa.

Možná ještě zajímavější než exteriér bude samotné vnitřní vybavení vinárny. Součástí interiéru bude nejen vozíčková dráha s vozíky, jež budou víno a další občerstvení k jednotlivým stolům rozvážet, ale především pak robot, který bude víno rozlévat.

Díky tomu si zákazník prostřednictvím mobilu či tabletu objedná vše, o co bude mít zájem. Poté bude objednávka počítačově zpracována a doručena na mechanickém vozíku. Návštěvník restaurace si bude moci vybírat jak ze studené, tak teplé kuchyně.

Cyber Dog najdete po dokončení stavby jen 150 metrů od stanice pražského metra Nové Butovice u pěší zóny, která přiléhá ke galerii Czech Photo Centre. Uprostřed uvedeného místa, jen zhruba 50 metrů od připravované restaurace, je již nyní 12metrová socha Davida Černého Trifot.

Návštěvník „Kybernetického psa“ tak bude moci využít jak značně netradiční nabídku a vybavení vinárny, ale také navíc z okna sledovat, zda

jej zrovna náhodou nesledují jedna z celé řady očních bulv tohoto monstra. A ještě když k tomu musíte počítat s tím, že tento podnik svou návštěvou poctí ti, kteří mají celý projekt

především na svědomí – úspěšný podnikatel Marcel Soral a světoznámý výtvarník a sochař David Černý. A vězte, že Cyber Dog bude otevřen již letos na podzim!

„UMĚNÍ VE VEŘEJNÉM
PROSTORU POVAŽUJI
ZA ZPŘÍJEMŇUJÍCÍ PRVEK.“

DAVID ČERNÝ

TISÍC VŮNÍ A CHUTÍ

Každý z nás dokáže rozpoznat víno podle toho, jakou má barvu.
Pokud ale chcete vědět o víně více, spokojit se s tím,
že víno je buď bílé, červené nebo růžové zdaleka nestačí.

K tomu, že víno vůbec vzniklo, došlo pravděpodobně náhodou. V hliněné nádobě či měchu z kůže začaly divoké hrozny kvůli vysokým teplotám a přírodní oxidaci jednoho dne kvasit a první víno bylo na světě!

Pojďme se nejdříve podívat na základní členění vína. To bílé bývá vyrobeno z bílých, růžových, červených, nebo modrých hroznů révy vinné. Narušené slupky hroznů, kterým se říká rmut, se při něm ihned lisují. Následně se z toho získává čistý mošt, jenž kvasí. Mezi bílá vína patří například odrůdy Chardonnay, Muller Thurgau, Rulandské, Ryzlink, Tramín, Sauvignon či Veltlínské.

Možná ještě rozšířenějším je víno červené, které se vyrábí z modrých hroznů. Rmut se nechává delší dobu kvasit. Červené oproti bílému obsahuje také více tříslovin a resveratrolu – látky, jež někteří dokonce přisuzují léčivé účinky na celou řadu onemocnění. Příkladem odrůd červeného vína je Cabernet, André, Merlot, Frankovka, Sirah, Svatoavřinecké, Zweigeltrebe a Rulandské modré.

Již méně často lidé vyhledávají víno růžové. To bývá vyrobeno z modrých hroznů bez nakvácení, u stolních vín šumivých a perlivých vín pak i ze směsi bílého a červeného vína. Známe odrůdy Merlot, Pinot Noir, Franceska a Růžové Svatoavřinecké.

Podle cukernatosti se víno dělí na suché, polosuché, polosladké a sladké. Suché má na litr nejvýše 9 gramů zbytkového cukru, polosuché 12 a polosladké dokonce 45. Sladká vína jsou zpravidla vyráběna z velmi sladkých hroznů, které zrají dlouhou dobu. Cukru je v nich vždy více než 45 gramů.

Některé studie uvádějí, že pravidelné pití vína má příznivé zdravotní účinky. To způsobuje zejména již zmiňovaný resveratrol. Ten slouží jako prevence kardiovaskulárních onemocnění a cukrovky. Réva má mít také protirakovinný účinek, zpomaluje totiž stárnutí buněk. Víno obsahuje okolo 600 látek, které jsou nezbytné pro fungování lidského organismu či různým způsobem ovlivňují činnost orgánů. Jedná se především o vodu, alkohol, cukr, kyseliny, rostlinná barviva, vitamíny či různé minerální látky.

„VÍNO JSEM
MĚL RÁD
A NEVÁHÁM
TVRDIT, ŽE JE
TO NÁPOJ,
KTERÝ DĚLÁ
ZÁZRAKY.“

JAROSLAV SEIFERT

CESTA K VÍNU

Výroba vína je stará téměř jako lidstvo samo.
Vinařství patří k jednomu z nejstarších oborů lidské činnosti.
První vína se začala produkovat již před více než osmi tisíci lety.
A u nás na jižní Moravě pak zhruba před 1 800 lety.

Víno se podle některých zrodilo ve starém Řecku, podle jiných na území dnešní Gruzie. Technologie jeho zpracování se pak postupně zdokonalovala a vinná réva se začala více rozšiřovat ve starověkém Egyptě a Orientu.

Prapůvod evropského vína lze datovat do doby Římské říše. Římské legie, jež na jižní Moravu pronikly, pily vedle vody samozřejmě také i víno. Postupem doby si zde začaly zakládat vinice, aby tak mohly pěstovat víno vlastní. Podle některých zdrojů však ještě předtím révu pěstovali už Keltové.

Rozmach pěstitelství vína na Moravě lze datovat zejména do období Velkomoravské říše, tedy 9. století. Kníže Svatoopluk začal vinice osazovat sazenicemi, které byly na Moravu přiváženy z území Uher i Rakouska.

Ve stejné době se u nás začalo postupně rozšiřovat také křesťanství. Zejména díky misím z Francké říše a kněžím z Itálie a Dalmacie. Právě podle životního stylu franckých velmožů, včetně holdování vínu, se začala chovat také slovanská aristokracie Velkomoravské říše. To se stalo podnětem pro rozšiřování ploch vinic. Lze proto říci, že moravské víno má již téměř dvoutisíciletou tradici.

Na Moravě nalezneme první stopy o vinicích již v darovacích listinách kláštera Benediktýnů v Třebíči z roku 1101. Od roku 1249, tedy s příchodem Lichtenštejnů do Mikulova, pak docházelo k zahájení výsadby vinic na Mikulovsku. Vznikala první pravidla pro vinohradnictví, tzv. viniční řády a horentská práva.

Křesťanství mělo na pěstování vína silný vliv rovněž v pozdějším období. Církev byla v průběhu historie největším podporovatelem výroby vína. Zejména prostřednictvím svých klášterů. Ty se mohly opířet nejen o dostatek finančních prostředků, ale i relativně velké množství pozemků, kde bylo možné víno pěstovat.

Obchod s vínem se stal ve středověku vysoce ziskovým předmětem podnikání. Měšťané z Brna, Znojma a dalších moravských měst se vrhli na zakládání nových vinohradů. V polovině 14. století vydal navíc markrabě Jan Jindřich viniční řád, jehož součástí byla mimo jiné regulace dovozu vína na Moravu.

„VÍNO MLUVÍ
DVĚMA JAZYKY,
STUPŇUJE
I KALÍ RADOST.“

WILLIAM SHAKESPEARE

Několik desítek let předtím byl v dolnorakouském Falkensteinu dokonce ustanoven první vinařský zákon. Ten vymezoval řešení sporů, kterým se tak mělo do budoucnosti lépe předcházet.

Dalším impulzem byla doba vlády Karla IV., který mladé vinice na dvanáct let osvobodil od daní. Na druhou stranu prodej vína byl v té době značně omezený a byl přísně kontrolován. Jen v dobách husitských došlo k úpadu pěstování vinné révy a mnoho vinic bylo zničeno.

Asi největší boom moravského vinařství byl v renesanci, kdy zde bylo třikrát více vinic, než je tomu například dnes. Díky vysoké domácí spotřebě, která tehdy činila téměř 60 litrů na osobu a díky faktu, že se značná část produkce vyvážela do zahraničí, jsme patřili k jedněm z největších výrobců vína v Evropě. To vyvolalo nelibost třeba v sousedním Rakousku, kde se místní vinaři bránili i tak, že byl kvůli tomu vyvíjen silný tlak i na arcivévodu Ferdinanda I. Moravané se však nedali a hrozili, že by v případě jakýchkoliv omezení nedovolili dovážet rakouské víno na Moravu. Současně by zabránili i jeho transportu přes naše území.

Neustálé přesuny vojsk, loupení a vypalování vesnic v době třicetileté války však mělo na další rozvoj domácího vinařství devastující účinek. Vinice pustly, což se samozřejmě projevilo také v produkci moravského vína.

Pohromou pro vinařství byly pak některé kruté zimy, ale také třeba mšička révokaz a plíseň révová. Výsledkem bylo další snižování plochy vinohradů. Kvůli tomu se vinaři naučili postupně vinnou révu roubovat a více o ni dbát. To se ale zároveň promítlo do zvýšených nákladů na provoz každého z vinařství.

Od 30. let minulého století, kdy bylo na Moravě pouze okolo 4 000 hektarů vinic, se jejich rozsah rozšířil až na dnešních více než 17 000 hektarů.

Mezi současným, starověkým a středověkým vínem je však řada rozdílů. Ty se týkají hlavně používání konzervačních látek a postupů. Zatímco mo-

derní vinné lahve, nádoby a uzávěry chrání víno před oxidací, v minulosti bylo víno běžně vystaveno působení vzduchu a rychle se kazilo. Někteří starověcí vinaři dokonce oxidaci vína přímo doporučovali. Vína byla po ukončení kvasného procesu ponechána na vzduchu, kde kromě postupné oxidace došlo též k snadné kontaminaci bakteriemi a kvasinkami.

Proměn k lepšímu doznaly i samotné vinohrady. Výroba se zmodernizovala a na trhu se objevilo mnoho nových značek. Nej kvalitnější vína se pěstují na zaregistrovaných vinařských tratích a některá z nich mají i vlastní certifikát kvality. Stát zároveň připravil nový zákon o vinohradnictví a vinařství, který pomáhá sladit podmínky pro domácí vinařství s předpisy EU. Upravuje dále třeba také to, za jakých podmínek mohou být na etiketě vyznačena různá ocenění či certifikáty. Zákon vymezuje navíc Vinařskou oblast Morava a Vinařskou oblast Čechy. Tu moravskou tvoří podoblasti slovácká, mikulovská, znojemská a velkopavlovická.

ZNÁMÉ OBLASTI PRO PĚSTOVÁNÍ VÍNA NA MORAVĚ

Slovácká vinařská podoblast leží ve vinařské oblasti Morava. Vlastní plocha vinic zde činí 4 188 hektarů.

Znojemská vinařská podoblast zahrnuje 90 vinařských obcí, jejichž katastrální území má celkem 112 113 hektarů. Vlastní plocha vinic činí 3 153 hektarů.

Mikulovská vinařská podoblast zahrnuje 30 vinařských obcí, jejichž katastrální území má celkem 51 046 hektarů. Vlastní plocha vinic činí asi 4 432 hektarů.

Velkopavlovická vinařská podoblast zahrnuje 75 vinařských obcí. Vlastní plocha vinic činí asi 4 741 hektarů.

Zdroj: Wikipedia

NOVÉ VINAŘSTVÍ U PŘÍSTAVIŠTĚ

Jedním z nejnovějších počínů v oblasti domácího vinařství je projekt, který má vyrůst v těsné blízkosti Bařova kanálu. Nový areál by měl být turistickým cílem, kde by se navíc pořádaly ukázky vinohradnictví a výroby vína či sommelierské kurzy. V podhůří Bílých Karpat by se pak mělo postupně vysadit až okolo 20 hektarů nových vinic.

Interiér veselské oranžérie nabízí netradiční zajímavá zákoutí.

Tomáš Zbořil
obchodně-technický manažer

Přípravu a realizaci projektu má na starosti společnost Vinařství Veselí nad Moravou, která vznikla jako projekt společnosti Trigema Travel, dceřiné firmy koncernu Trigema. Investiční náklady přesáhnou podle předběžných odhadů 100 milionů korun.

Součástí týmu, který v současnosti vše připravuje, a jedním z duchovních otců celého projektu vinařství je Tomáš Zbořil. Oficiální funkcí Tomáše je obchodně-technický manažer, ve skutečnosti toho však dělá o hodně více.

Jak jste se dostal k vinařství?

Rodina mé přítelkyně má menší rodinný sklep a vinohrad. Celá výroba vína mi přišla zajímavá. Postupně jsem se začal zapojovat čím dál více, snažil se čerpat nové informace a pak je aplikovat

v praxi. Po zhruba dvou letech jsem se rozhodl, že bych se chtěl věnovat vinařství na plný úvazek a přihlásil se do výběrového řízení na pozici technologa, které jsem vyhrál.

V čem je oblast Veselí nad Moravou a okolí z hlediska produkce a kvality vína jiná, než jsou ostatní místa na Moravě?

V blízkém okolí Veselí nad Moravou jsou známé vinařské obce Blatnice, Bzenec a Strážnice. Veselí leží mezi nimi. Nejvýznamnější vinařskou trať jsou Lišky. Trať je díky své poloze maximálně osluněná, chráněna od severu. Půda je zde hlinitosprašová s výborným minerálním složením, ideálním pro odrůdy Ryzlink rýnský, Rulandské bílé či Sauvignon. Již nyní jsme předběžně domluveni s okolními vinohradníky na odběru hroznů v počátcích naší výroby, když ještě nebudeme mít hrozny z vlastních vinic. Nejzajímavější je však poloha budoucího vinařství, kdy je z jedné strany zámecký park, ze strany druhé přístaviště, které projde v blízké době kompletní rekonstrukcí. Samotný Bařův kanál je jedním z nejvýznamnějších turistických lákadel na Jižní Moravě.

Co bylo impulsem pro to, abyste se rozhodl spoluzaložit společnost Vinařství Veselí nad Moravou?

Nápad jsem nosil v hlavě delší dobu. Tím hlavním impulsem bylo výběrové řízení, které vypsalo město Veselí nad

Moravou a týkalo se práva stavby a následného prodeje pozemků nejlepšímu podnikatelskému nápadu, jenž bude přínosem pro město Veselí nad Moravou a jeho obyvatele. Preferencí zaměření byl cestovní ruch.

Jak jste oslovili Marcela Sourala, předsedu představenstva společnosti Trigema, aby se do projektu zapojil? Do té doby přeci Trigema neměla s vinařstvím žádnou zkušenost.

Shodou okolností jsem v době výpěchů výběrového řízení četl rozhovor s Marcelem Souralem v časopise Forbes s názvem Mr. Snow. Co mi utkvělo v hlavě bylo, že na Monínci vyrábí sníh při teplotách vysoko nad nulou. Říkal jsem si, že by to mohl být „náš člověk“ a zkusili jsme Marcela s kolegou Martinem a Ondrou Gajošovými oslovit. A ono to vyšlo.

Co je při rozjezdu projektu vinařství nejobtížnější?

Máme velkou výhodu, že za námi stojí společnost Trigema, která má obrovské zkušenosti s realizací staveb. Pro mě osobně je to pak správné nastavení technologií. Právě ty do budoucna velmi ovlivní výrobu vína v našem vinařství.

Co je vlastně cílem tohoto projektu?

Chceme na místě bývalého zámeckého zahradnictví zahájit vinařský provoz. Ten bude doplněn provozem restauračním,

degustačními prostory, sálem a venkovním posezením. Na místě bývalého zázemí úzkokolejky v těsné blízkosti zahradnictví pak bude postaveno ubytování apartmánového typu.

Co budete mít na starosti?

Kompletní výrobu vína a degustace. Momentálně ale všichni děláme to, co je zrovna třeba. Od etiketování po rozvoz vína, prodej a prezentaci na akcích a další činnosti.

Jaké máte s vinařstvím plány pro nejbližší období?

Chtěli bychom začít co nejdříve stavět, abychom začali výrobu vína ve vlastních prostorech již v příštím roce.

Na jaké odrůdy se chcete zaměřit a proč?

Chceme vyrábět víno z typických odrůd vhodných pro náš region, tedy zejména burgundské odrůdy – Chardonnay, Pinot blanc, Pinot gris a dále pak třeba Ryzlink rýnský, Veltlínské zelené či Pinot noir.

Jedním z míst, díky nimž chcete nové víno propagovat, je rovněž veselská oranžerie. Proč právě ta?

Oranžerie je součástí bývalého zahradnictví. Pochází z roku 1856 a zůstane součástí vinařství i v budoucnu. Samozřejmě tedy projde rekonstrukcí, je to ale jeden ze symbolů našeho vinařství. Má velmi zajímavou atmosféru, a proto jsme se rozhodli dělat degustace právě zde. A to již v tomto roce.

Jak chcete do oranžerie přilákat lidi?

Spolupracujeme s informačními centry v okolí. Veřejnost informujeme také formou bannerů a plakátů jak ve Veselí, tak i v přístavištích Bažova kanálu. Dále pak i prostřednictvím prezentací na různých akcích. Již proběhl například jeden z cyklů listování se zaměřením na cestovatele Hanzelku a Zikmunda. Přes léto potom plánujeme několik kulturních akcí.

Konkurence v oblasti vinařství je velká? V čem se chcete dále odlišovat a být třeba i lepší?

Moravské, potažmo české vinařství, zaznamenalo v posledních několika letech velký vzestup. Pořád tam však vidím prostor pro zlepšení jak v kvalitě samotného vína a práci ve vinohradech, tak v práci se zákazníky a marketingu.

Jak početný tým se na přípravě celého projektu nyní podílí?

V nejužším týmu je to 6 lidí. Dohromady je to samozřejmě celkově daleko širší skupina.

Čemu se kromě vinařství jinak třeba i věnujete?

Téměř všechny mé záliby se točí kolem vína. Musím zároveň ale dodat, že velmi rád cestuji. Třeba po vinařských regionech (úsměv).

**NOVÁ VÍNA,
ŘÍZENÉ DEGUSTACE
V MAGICKÉM PROSTŘEDÍ
PŮVODNÍ ORANŽÉRIE
VE VESELÍ NAD MORAVOU,
U PŘÍSTAVIŠTĚ
NA BAŤOVĚ KANÁLU**

**Rezervace na
+420 770 153 222**

dogindock.com

VESELÍ VINAŘI NAD MORAVOU

MONÍNEC LÁKÁ NA KOLO A AQUAZORBING

Středočeský Areál Monínec hlásí na léto hned několik akcí. K tomu se navíc přidávají další možnosti trávení volného času, s nimiž areál do nové sezóny přichází.

Už dávno neplatí, že Monínec je tu jen pro zimní období. V posledních letech je totiž využíván celoročně, čemuž napomáhá řada novinek, které se zde pro návštěvníky postupně objevují.

Už třetím rokem si lze pobyt na Monínci zpestřit prostřednictvím naučné stezky, která přibližuje svět včel a mravenců. Naučná stezka vznikla na trase mezi restaurací M2 a Hotelem Monínec a její délka je zhruba 1,5 km. Na jednotlivých stanovištích stezky jsou umístěna také sezení pro odpočinek návštěvníků. V Areálu Monínec je také lanové centrum.

Vloni tu pak byla navíc otevřena bikeová trať Family trail, která měří zhruba tři kilometry a nabízí řadu zatáček, vln, malé skokánky a navíc také lesní lehce kamenitou pasáž i průjezdový tunel. Jak její název napovídá, je určena jak těm nejmenším, tak dospělým. Široká síť cyklostezek je pak navíc v okolí areálu.

Letos k nim přibyl aquazorbing, který lze provozovat na místním Pílském rybníku. Najdete zde opalovací louku, vyhlídkové molo i dětské hřiště. Zahrát si tu můžete volejbal či nohejbal. Hlad a žízeň zaženete přímo v kiosku na koupališti.

Vedle toho hlásí i letos areál celou řadu akcí. Na konci července bude Monínec například hostit děti ve věku 6 až 11 let, pro něž bude připraven příměstský tábor. Program tábora nabídne například

seznamovací a společenské hry v přírodě, uzlování, návštěvu junior lanového parku, pozorování zvěře dalekohledem, nebo výlet lanovkou k Javorové skále a obědem v terénu.

Nad areálem najdete Javorovou skálu, kam byla v roce 2009 přemístěna ze Sněžky 150 let stará poštovna. Za shlédnutí stojí i místní soubor několika roubených staveb Ounuz - živý skanzen lidové architektury. Vesnice si díky tomu uchovala ráz dob dávno minulých. Jen několik stovek metrů je odtud bizoní farma, která je proslulá zejména chovem býků. V okolí je rovněž známé golfové hřiště Čertovo břemeno.

Kompletní informace o akcích a nabídce Areálu Monínec naleznete na www.moninec.cz

„UŽ DÁVNO
NEPLATÍ,
ŽE MONÍNEC
JE TU JEN PRO
ZIMNÍ OBDOBÍ.“

CYKLOTURISTIKA

CYKLOTURISTIKA V OBLASTI TOULAVA

Vodní tvrz Starý zámek

Pohádková Ounuz

Dáváte-li přednost silniční cyklistice, jistě uvítáte cyklotrasy na pěkných a málo frekventovaných komunikacích na Jistebnicku a Borotínsku vedoucí až k samotnému Táboru. Po hřebenech přes Červený Újezd, Heřmaničky a Chotětice nebo pěkný výlet údolím Českého Meránu podél Sedleckého potoka až do Sedlčan a na Vysoký Chlumec. Jste-li však spíše zastánci přírodních terénů, vyberte si některou trasu v okolí Monínce, Veletína, Myslkova či na Nadějkovsku.

Všude vás přivítá průmyslem narušená příroda, potkáte stáda volně se pasoucího skotu, budete projíždět malebnými vesničkami i hlubokými lesy, ve kterých zurčí horské potůčky, a dýchne na vás poklidná vůně jehličí.

Budete se pohybovat na rozhraní dvou krajů a několika okresů. Ať už zavítáte kamkoliv, všude budete srdečně vítáni. Užijte si svůj čas relaxace co nejlépe.

MONÍNECKÉ CYKLOTRASY

CYKLOTRASA 1

„LANOVKOU ZA BIZONY“

Délka: 7 km

Obtížnost: **lehká**

Vhodné pro: **děti od 4 let**

Cíl: **Bizoni**

Trasa: Ounuz – Cunkov – Alenina Lhota – Javoří

Bizoni

CYKLOTRASA 2

„TAM ZA VODOU V RÁKOSÍ“.

Délka: 24 km

Obtížnost: **středně lehká**

Vhodné pro: **zdatné děti od 5 let**

Cíl: **Vrchotický rybník**

Trasa: Alenina Lhota – Ostrý – Libenice – Střeziměř – Červený Újezd – Mitrovice – Přestavky – Vrchotice – Jetřichovice

CYKLOTRASA 3

„MENHIRY“

Délka: 15 km

Obtížnost: **středně pokročilá**

Vhodné pro: **zdatné děti od 8 let**

Cíl: **Chlistovské menhiry**

Trasa: Alenina Lhota – Starcova Lhota – Kaliště – Chlistov – Sedlec Přčice – Javorová skála

Toulava

CELKOVÁ
DÉLKA
CYKLOTRAS
JE TÉMĚŘ
200 km

Hospůdka za Pecí

Jeleni u Vesce

Cestou od Starcoví Lhoty

Sedlec-Prčice

CYKLOTRASA 4

„SJEDEME SE ZA PECÍ“

Délka: **28 km**

Obtížnost: **středně těžká**

Vhodné pro: **zdatné děti od 9 let**

Cíl: **Hospůdka za Pecí**

Trasa: Alenina Lhota – Chlum – Jistebnice – Nadějkov – Květuš – Nosetín – Krošíček – Javorová skála

CYKLOTRASA 5

„ZA VODNÍ TVRZÍ“

Délka trasy: **32 km**

Obtížnost trasy: **těžká**

Vhodné pro: **zdatné děti od 10 let věku**

Cíl: **vodní tvrz Starý zámek**

Trasa: Ounuz – Cukov – Jistebnice – Ludvíkov – Vesec – Kostelec – Borotín – Kamenná Lhota – Smrkov – Nehonín – Brtný – Ounuz

TRASA 6

„TÁBOR JANA ŽIŽKY“

Délka trasy: **55 km**

Obtížnost trasy: **těžká**

Vhodné pro: **zdatné děti od 10 let**

Cíl: **městská památková rezervace Tábor**

Trasa: Ounuz – Cunkov – Chlum – Jistebnice – Kostelec – Tábor – Borotín – Kamenná Lhota – Smrkov – Křivošín – Nehonín – Stružinec – Brtný – Ounuz

TRASA 7

„PRČA V PRČICI“

Délka trasy: **25 km**

Obtížnost: **střední**

Vhodné pro: **zdatné děti od 9 let**

Cíl: **Sedlec-Prčice**

Trasa: Čertovo Břemeno – Krošíček, Buckovna – Matějov – Kvasejovice – Sušetice – Uhrice – Sedlec-Prčice – Mitrovce – Přestavky – Vrchotice – Jetřichovice – Monínec

TRASA 8

„K. H. MÁCHA A UKRYTÍ POKLAD“

Délka: **34 km**

Obtížnost: **velice náročná**

Vhodné pro: **zkušené bikery, horská kola**

Cíl: **zřícenina hradu Zvěřinec**

Trasa: Cunkov – Alenina Lhota – Javoří – Ostrý – Násilov – Jetřichovice – M2 – Bolešín – Sušetice – Buckovna – Za Pecí – Vratkov – Myslkov – Horní Matějov – Nové Dvory – Zvěřinec – Boudy – Kvasejovice – Matějov – Krošíček – Javorová skála

Více info na

WWW.MONINEC.CZ

Podmořské zahrádky řas při odlivu.

JAK MZUNGOVÉ OBJEVOVALI AFRIKU

Již dlouhou dobu jsem si přála jet do Afriky, ale manžel moje nadšení nikdy neopětoval. Naopak. Jsou tam všude hadi, vedro a miliony švábů. To není absolutně nic pro nás. Howgh, rezolutně namítal. Ani nevím, co, jak a kdy se v něm zlomilo, že vzal nakonec Afriku na milost a zapsal ji do našeho cestovatelského plánu.

Text i foto: Veronika Souralová

ARUSHA

Tanzanie je k nám zatím milosrdná. Akceptuje, že na Středoevropany se musí pomalu a tak ačkoli je zde oficiálně období dešťů, nekonají se ani lijáky a ani velké vedro. Prostě je tu příjemně. Celkově je nás pět. Čtyři chlapi, tedy Marcel, Houba, Honza, Pěťa a konečně i já. Nocujeme v bungalovech Out Post, které byly postaveny z původního rodinného domku rodiny Grzimků. Rodiny, jež napsala o místním národním parku Serengeti knihu „Serengeti nesmí zemřít“. Na základě této knihy byl natočen světově známý stejnojmenný film, který získal Oscara. Serengeti patří také mezi nejnavštěvovanější africké parky a spousty turistů jsou někdy až otravné.

Po noci strávené v pohodlné posteli s velkou moskytiérou jsme hned mohli plni energie vyrazit prozkoumat město Arusha.

Město se choulí na úpatí hory Mount Meru. Je to hlavní obchodní centrum Tanzanie a město, kam se sjíždějí všichni turisté chtiví safari. Klíčem k prosperitě Arushi je úrodná vulkanická půda na svazích Meru. Téměř každou píď zabírá nějaká osada. Arusha je kosmopolitní město s více než 350 000 obyvateli. Oblast Arushi produkuje polovinu tanzánské pšenice, obrovské množství kávy, květin a fazolí, ale také několik druhů banánů, kukuřice a zeleniny. Dominantou a orientačním bodem ve městě je věž

s hodinami – místo, kde se nachází nejvíce prodavačů všeho možného a „oprůzů“, kteří se specializují na cizince.

Arusha bylo naše první setkání s Afrikou a byla jsem z toho úplně pať. Prašné ulice, na kterých se pohybuje neuvěřitelné množství lidí, lemované stánkaři prodávajícími podivné zašlé věci typu ponožek, které nejdou do páru, zmoklých žvýkaček s vybledlými obaly či ochozené boty. Všude se prodíralo velké množství různobarevně oblečených lidiček, ženy nesoucí na hlavách velké náklady (mísy s ovocem, kýble, soustavy igelitek i plné pytle), tradiční Masajové i muži v oblecích střihu, který vyšel v Evropě dávno z módy.

Není sezona a tak je tu jen málo turistů. Všude budíme, my bílé tváře, pozornost. Nejvíce ovšem prostorově výrazný Honza, bílý maximuž, oděný v bílém triku. Všichni se po něm otáčejí, cosi na něj volají a smějí se. Asi nej byla reakce místňáků na trhu – hned jak tam vstoupil, všichni se rozesmáli, tělnaté černošky oblečené v barevných šatech se otráslily smíchy a ukazovaly si na Honzu.

Jak takový pravý africký trh vypadá? Totální blázeň. Namačkaní na sebe prodávající nabízejí od koření, zeleniny, masa, živých slepic až po hromady secondhandového oblečení z Evropy. Pro nás je tu vše úchvatně fotografické – jiné, exotické, každý černoch

Veronika Souralová

V masajské vesnici.

Kráter Ngorongoro je rájem zvířat.

„NEŘÍKEJ MI,
JAKÉ VZDĚLÁNÍ
MÁŠ. ŘEKNI MI,
JAK VELKOU
ČÁST SVĚTA
JSI VIDĚL.“

ideální model pro foto. Jenže má to jeden háček. Spíš hák. Oni se prostě fotografovat nechtějí.

MOSKITO RIVER A CESTA DO NGORONGORO

Ve vesnici Moskito River jdeme na „vychajdu“ a obdivujeme různé druhy banánů, které zde obyvatelé sklízají. Ve velkém množství je ženy nosí v lavorech na hlavách nebo muži vozí na kolech. Všude podél silnice jsou hromady banánového listí. Nad hlavami nám poletuje obrovské hejno velkých bílých ptáků a my si to míříme na banánovou plantáž. Uprostřed ní navštívíme řezbářskou dílnu, kde jsou chlapi u vytržení z Houby, bílého bratra, který se k nim zase po nějaké době navrátil. Objímají ho a smějí se. Okukujeme, jak ve stínu banánovníků vyřezávají sošky, leští je a natírají – jeden cosi vaří ve velkém kotli a vůbec je tu celkem pohoda. I když zjistili, že z nás asi žádné kšefty nebudou, nejsou otrávení a zachovávají přátelskou face.

Pak opouštíme Moskito River a přibližujeme se k parku Ngorongoro. Cestou zastavujeme u obřího baobabu. Poprvé

vidíme živé paviány i množství termištů. Mermomocí u nich chci zastavit a pak jsem zklamaná, že termiti jsou někde hluboko uvnitř a k vidění nejsou. Přibližuje se večer, stoupáme silnicí stále výš a výš. A pak se to stalo. Před námi se ukázal kráter Ngorongoro. Nádhera nádher. Padá nám čelist a my zíráme do snové přírody obklopené vysokými skalami. Tak tam dolu pojedeme. Ne dnes, ani zítra... Ale brzy. Už se nemohu dočkat.

Nocujeme ve Rhino Lodge v nadmořské výšce 2 200 m. n. m. Pod terasou „společenské místnosti“ se pasou antilopy vodušky, my se hřejeme u megakrbu, popijíme víno, listujeme knížkami o slonech a těšíme, co nás na safari čeká.

Při odchodu do hajan zjistíme, že se v okolní tmě pohybuje velké stádo buvolů. Když tmu pročíslneme paprskem světla z baterky, vidíme, jak se někteří pokojně pasou, jiní polehávají. Dva samci se perou o samici. Ta je chvíli soucitně pozoruje a pak si bez jakýchkoli výčitek začne užívat se třetím. Jo, jo, u buvolů je to stejné jako u lidí: Když se dva perou, třetí se směje.

MASAJSKÁ VESNICE A LOVY BEZEZBRANÍ

Od začátku pobytu každý z nás touží vyfotit Masaje. Je to samozřejmé, bez Masajů není Tanzanie. Vysocí, štíhlí muži s dlouhými rukama i nohama, zabalení nejčastěji v červených či fialových látkách (shuka) a v rukou třímající hůl k pohánění dobytka. Všude je jich plno. Zdá se, že pořídit jejich portrét bude to nejléhlí na světě. Opak je pravdou. Masajové se fotit nechtějí. Tedy lépe řečeno nechtějí se fotografovat zadarmo. Někdy se u silnice vyskytují krásně ozdobení svými typickými šperky z drobných korálků a čekají na bílého turistu. Foto za 25 dolarů, za 100 dolarů tě vezmou i domů. To je tedy docela drahé a tak se jen snažíme je „lapnout“ z okénka auta a „střílet“ nenápadně od boku. Pro pořádný snímek však nezbývá než zajet do jejich vesnice, která je k tomu účelu vytipovaná. Není to sice ono, ale není jiné volby.

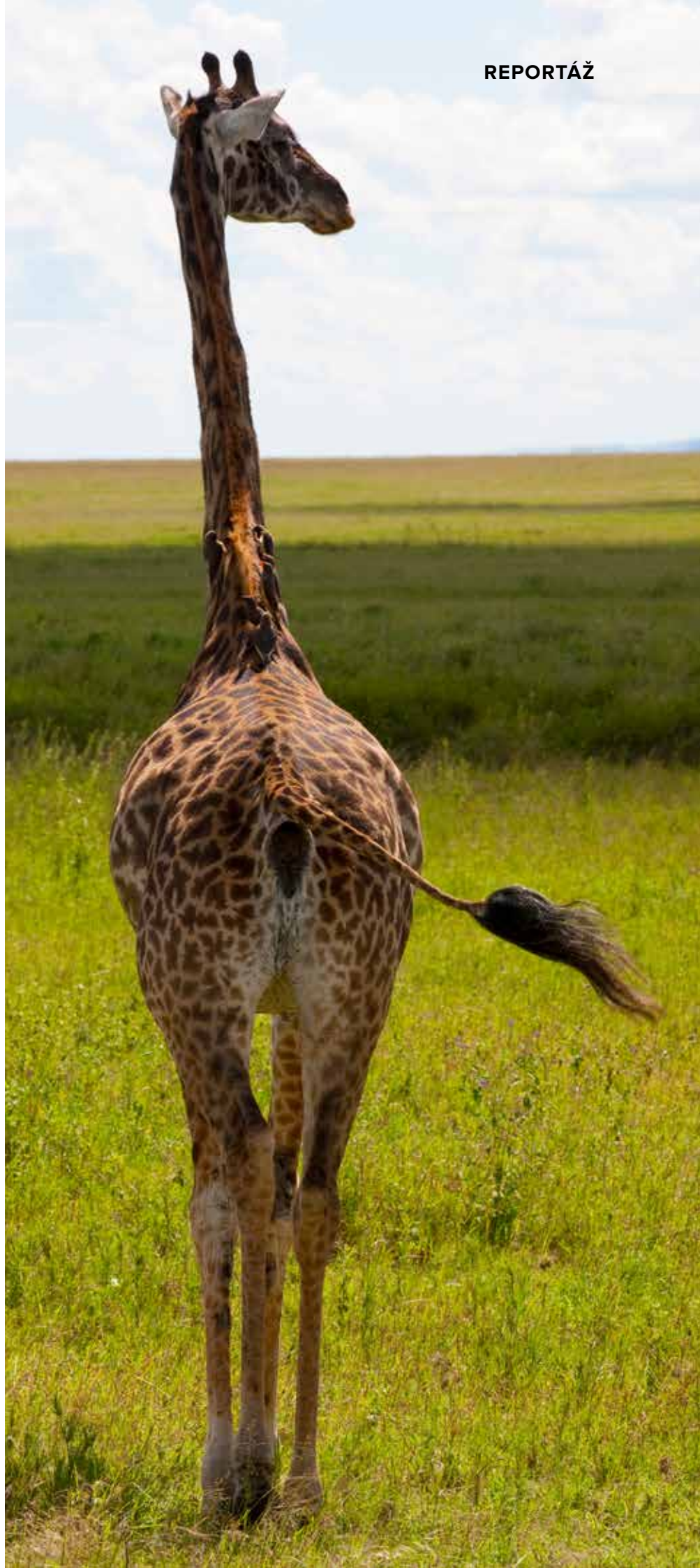
Hned před vesnicí čeká a ujímá se nás masajský mluvčí, dohodne s námi cenu, která činí 50 dolarů za auto. Na prašný plácek před vesnicí se pomalu začínají dostavovat účinkující, kteří nám předvedou, co to znamená být

Zástupce Big Five:
Majestátní žirafa s „ptáky-klobáky“.

Masaj. Odění v červených a fialových přehozích, ozdobení korálky, širokými talířovými náhrdelníky, ženy s hladce vyholenými hlavami, staví se pěkně do řady. Muži nalevo, ženy napravo. Masajky zpívají, muži k tomu vyskakují do výšky. Přemísťují se zprava doleva a pak zase zpátky. Někdy všichni, pak zase jen někdo. Trochu zmatená choreografie, při níž se účinkující tváří nezúčastněně až znuděně.

Pak nasedáme do našeho autíčka se šoférem Mikem a začíná zvířecí dobrodružství. Každý by chtěl zachytit těch nejdůležitějších Big Five zvířat, což je slon, buvol, žirafa, lev a leopard. Není to snadný úkol, budeme prozkoumávat území o rozloze téměř 15 000 km². Hledejte lva na takové ploše!

Cestou si foťáky zacvičujeme na zebrách a antilopách. Jsme natěšení, že ani nevímáme, jak rychle čas ubíhá. Už po několika kilometrech potkáváme migrující mnohosisíkové stádo pakoní. Následují stáda zeber, antilop, chladící se březí hyena v kaluži, žirafa, mršina, o kterou se dělí hyeny se supy, marabu a kojoti. Mám napsaný seznam zvířat, která se tu vyskytují a pomalu odškrťávám ta, která jsme už zahlédli. Ale jsme moc namlsaní: Jeden kojot, zebra? Ne-zastavujte, těch ještě uvidíme! A tak frčíme prašnou cestou, která protíná nekonečnou planinu a posléze zjišťujeme, že zvířat ubývá, až nakonec nejsou žádná.

Zanzibar nelze nemilovat.

...být krásná za všech okolností.

„JE TO NEJKRÁSNĚJŠÍ MÍSTO V CELÉ AFRICE.“

DAVID LIVINGSTONE

Netrpělivě vyhlížíme cokoli živého. Nakonec se naše smůla prolomila. Paviání stádo okolo cesty. Matky s mláďaty, důležitě se tvářící samec. Pozorujeme je společně s autem plným Japonců. Náhle jedna opice skáče na jejich střechu. Všichni si ji fotí malými kompakty, nadšeně se smějí. Až do okamžiku, kdy pavián bleskurychle skočí dovnitř, chňapne po první věci, kterou vidí (naštěstí je to jen lékárníčka) a okamžitě mizí na nejbližší vysoký strom. Hned si zapínám vedle sebe ledabyle pohozenou ledvinku s doklady do fotobatohu. A konečně sloni. Vidíme dvě rodiny s mláďaty, jedno je úplně malinké, asi čerstvě narozené. Jsou od nás sice daleko, ale my jsme nadšení. Fotíme, smějeme se, všechno komentujeme, radíme, kterým směrem se mají pohybovat, jsme šťastní. Až do chvíle, kdy

největší samice začne výhružně troubit, plácát ušima a obrovskou rychlostí si to míří naším směrem. Krev nám tuhne v žulách. To pro nás nevypadá dobře. Svádíme vnitřní boj každého správného fotografa: chceme mít jedinečné snímky rozrušeného slona? Chceme! Chceme je mít i za cenu, že to budou naše snímky poslední? Chvilka váhání. Asi ne! Pokládáme fotoaparáty na sedadla a s nadějí se obracíme se na našeho řidiče. Ten však žádné pochybnosti nemá. Prudce sešlápne plyn, Landrover zaskučí a jako střela vyráží pryč. Slon za námi ještě chvíli nadává a pak jeho výhružné troubení utichá.

LEPŠÍ NEŽ NIC, ANEB SETKÁNÍ S LEOPARDEM

Zvířata, zvláště šelmy, se samozřejmě ve vysoké trávě, která je všude okolo mohou daleko lépe schovat a jsou tedy o poznání hůře spatřitelné, než na vyprahlé žluté půdě. Opět hledáme zvířata. Hned na počátku cesty zebry, tři žirafy. Vypadá to na fotografické žně. Chvilka. Poté se opakuje situace ze včerejšího odpoledne. Ostříme oči do dálky všemi směry. Nic. Řidiči obdobných turistických vozidel se na nás útrpně usmívají. Oni také nic neviděli. Po delší době v dálce spatříme shluk tří aut. Rychle míříme k nim do party. Něco se tam děje. Vysilačka našemu Mikoovi hlásí, že je to leopard. Hurá, toho ještě na seznamu nemáme odškrtnutého! Konečně šelma. Leštíme čočky,

kontrolujeme nastavení na fotoaparáttech, vzrušení v autě dosahuje vrcholu. Zastavujeme a Mike nám ukazuje, kam se máme dívat. Upíráme zrak do trávy před námi. Ano, ta pohybující se tečka v dálce je pravděpodobně leopard. Honza nasadí konvektor na svou čtyřstovku a jakž takž ho rozmazaně zaznamená. Mike se na nás směje širokým bílým úsměvem, hrdý na svůj průvodcovský úspěch.

MŮJ SPLNĚNÝ SEN: KRÁTER NGORONGORO, ANEB CESTA DO PRAVĚKU

Už při příjezdu se mi začal tajit dech. To když jsme zastavili na silnici a z vyhlídky poprvé spatřili kráter Ngorongoro. Dno kráteru se sytě zelenalo trávou, na okrajích se tyčily tmavé skály a vše bylo přikryté pokličkou mraků. Malé tečky dole slibovaly množství zvířat, které jen čekaly, až je zachytí naše fotoaparáty. Pokocháme se a vyrazíme do toho „kouzelného hrnce“.

Průvodce říká, že kráter vznikl zhruba před dvěma a půl miliony let, kdy se láva nashromážděná pod velkou sopkou nad západním svahem Velké příkopové propadliny dostala na povrch, ta se pak vlastní vahou propadla a zůstal po ní 600 metrů hluboký kráter s devatenáctikilometrovým průměrem. Na dně kaldery žije 25 až 30 000 savců, je to místo s největší koncentrací zvířat na

světě, obdoba Noemovy archy. Nachází se tu zásadité jezero Magadi, jehož rozloha se mění dle množství srážek. V období sucha sem za potravou přilétají hejna plameňáků. Na jih od jezera leží rozlehlý akáciový les.

A pak to přišlo. Jezírko zarostlé trávou, nad ním skála z velkých balvanů s velkými rozložitými stromy a na ní zabahněný statný sloní samec rámovaný bílou oponou z mlhy a v pozadí tmavými svahy. Trhá trávu, chobotem si ji rozvážně klade do tlamy. Poklidnou scenerii nic neruší. Náhle zpoza skály vyběhnou dva hroši. Slon jim stojí přesně v nejkratší přístupové cestě k vodě. Hroši se rozčilí a na slona útočí, ten si to nenechá líbit, hroživě na ně mává ušima, zvedá chobot, troubí a rozzuřeně dupe. Nakonec hroši postupně jeden po druhém s gejzírem vody žuchnou do jezírka. Slon si asi uvědomil, že na něho útočily takové dvě nafouknuté měchuřiny, nevěřicně kroutí hlavou, uraženě a zdrceně odchází na druhou stranu skály.

TROPICKÁ MALÁTNOST NA ZANZIBARU

Třicet pět kilometrů od pobřeží kontinentální Tanzanie leží souostroví Zanzibar. Jméno evokuje představy exotického ráje s kokosovými palmami, pestrobarevnými korálovými útesy, bílého písku rozlehlých pláží a tropic-

ké malátnosti. Ale to jsou jen slogany cestovních kanceláří. Zanzibar je víc. Zanzibar je jiný než pevninská Tanzanie, neboť teprve roku 1964 se sloučil s pevninskou Tanganikou a tak vytvořil současnou federaci. I v tomto spojení si zachovává určitou míru autonomie.

Už v roce 1866 David Livingstone napsal: „Je to nejkrásnější místo v celé Africe. Místo plné iluzí, kde nic není, jak se zdá. Jsem okouzlen.“

LIDÉ NA ZANZIBARU

Jak vypadá vesnice Jambiani? Centrální náměstí tvoří plocha, na které se odehrávají fotbalové zápasy. Těm je přítomna celá vesnice. Kluci trénují a opravdu organizovaně pod vedením trenérů, kteří se tváří velice profi. Malé kamenné domky vyskládané z korálů, uvnitř asi téměř nic, voda v pumpách na ulici, elektřina zavedená, život rodiny se odehrává hlavně venku – zvířata a lidi dohromady. Malé holčičky, které si hrají v prachu ulice na sobě často mají krásné tylové, princeznovské šatičky. Sice potřhané a špinavé, ale mají. I tady se najdou lidé, kteří se nám snaží za každou cenu něco prodat. Od ovoce, projížďek na lodi, šnorchlování, rybaření, plavání s delfíny, masáže až po kreslení henou. K nejvytrvalejším nabízečům patřil prodáváč ovoce a všeho možného, kterého jsme pokřtili „Kapitán Fruit“. A to je také moje poslední vzpomínka na Afriku. Howgh.

K kráteru Ngorongoro je nejen ráj pro zvířata, ale i fotografy.

NEJLEPŠÍ FOTOGRAFIE PŘÍRODY PUTUJÍ ČESKEM

Nejlepším letošním snímkem přírody je fotografie Pod ledem Rostislava Štefánka, jak o tom na jaře rozhodla mezinárodní porota soutěže Czech Nature Photo. Ta vybírala z celkem devíti kategorií. Výstava těch nejlepších nyní putuje po Česku.

1 800
ZASLANÝCH
SNÍMKŮ OD
252 AUTORŮ

Vítězná fotografie Czech Nature Photo vznikla díky náhodě při jarním potápění v zatopeném lomu Výkleky nedaleko Přerova. Ten byl totiž téměř celý pod ledem. Společně s fotografem Viktorem Vrbovským se Štefánek vydal k zatopenému stromu, kde se osamělá štika ukrývala. „Porota se jednomyslně shodla, že fotografie roku Pod ledem výjimečným způsobem spojuje cit pro

výtvarné pojetí fotografie, kompozici s vynikající technickou kvalitou a působivostí námětu,“ vysvětlil důvody rozhodnutí Michal Krause, předseda poroty Czech Nature Photo 2018. Štefánkův snímek navíc obstál rovněž i v kategorii Plazi, obojživelníci a podvodní život.

V kategorii Savci soutěže Czech Nature Photo pak zvítězil Jiří Karbus se snímkem Zasklený v oceánu. Ten zachycuje delfína poblíž Kanárských ostrovů. Karbus se profesionálně věnuje podvodnímu focení přes deset let. Je současně držitelem mnoha mezinárodních ocenění a jeho snímky z podvodního světa se pravidelně objevují na titulních stranách odborných časopisů. A právě delfíni donutili Karbuse se naplno věnovat podvodnímu fotografování.

Prvenství v kategorii Ptáci získal Martin Tomáš se snímkem Železničář. Autor měl námět v hlavě dlouho vymyšlený, ale čekal na správný okamžik. V kategorii Bezobratlí – hmyz, koryši, měkkýši a další, která nabízí velké fotografické využití, zvítězil Fratišek Dulík se snímkem mravenčí siluety. Tento snímek byl pořízený brzy ráno při svitu slunce s názvem Poslední bojovník. Mezi fotografiemi zařazenými do kategorie Český les nejvíce zaujal snímek Mlhavé ráno v Beskydech Josefa Bosáka, který se focení přírody věnuje od útlého věku. Krajinu po zemědělských pracích zachytila Jana Mašterová, která díky tomu získala prvenství

Ondřej NágI

v kategorii České zemědělství a venkov s fotografií Učesaná země. Mnoho z nás si možná ještě z dob povodní pamatuje na Slávka - jedno z ikonických zvířat pražské Zoo. Při povodních v roce 2002 zůstal uvězněný v pavilonu savců a při snaze dostat se ven vyboural jedno z oken. S touto fotografií hrocha pořízenou v protisvětle vyhrál kategorii Zvířata v lidské péči letošního Czech Nature Photo Roman Vodička.

Největší konkurence mezi autory byla v kategorii nejlepší fotografie české přírody Správy Krkonošského národního parku, protože se jednalo o nejvíce univerzální oblast, kam bylo možné snímky přihlásit. Nakonec zde zvítězil Václav Bystřický s fotografií králíčka ohnivého s názvem Konečně je tady jaro!.

Soutěžilo se ale také mezi fotografiemi, jež zachycovaly přírodu v Praze. S Labutí královnou tu získal první místo Petr Kocourek. „Z vybraných snímků je vidět, že i v hlavním městě lze pořídit unikátní záběry. Praha má krásnou přírodu a je stále co objevovat,“ řekla k tomu radní hl. m. Prahy Jana Plamínková.

Czech Nature Photo představuje a hodnotí nejlepší snímky živé přírody domácích autorů. Celkem se letos do soutěže přihlásilo 252 profesionálních a pokročilých amatérských fotografů z České republiky a Slovenska s 1 800 fotografiemi.

Roman Vodička

Vítězné, nominované a další vybrané snímky Czech Nature Photo již bylo možné vidět v pražské galerii Czech Photo Centre. Mezi dalšími místy, kde se v průběhu tohoto roku kolekce objeví, jsou mimo jiné také pražská Zoo, prostory Národního zemědělského muzea a jeho regionálních poboček (například zámky Kačina a Ohrada) či informačního centra Správy Krkonošského národního parku Krtek ve Vrchlabí. Sledujte buď jejich webové stránky nebo přímo web společnosti Czech Photo, která aktuální ročník soutěže Czech Nature Photo pořádala.

Stačí kliknout na
WWW.CZECHPHOTO.ORG

**AKTUÁLNÍ PROGRAM
VŠECH VÝSTAV**

OKURKOVÁ SEZÓNA PRO VÝSTAVY NEPLATÍ

Jedním z míst, které se dostalo do povědomí fanoušků umění a fotografie, je galerie Czech Photo Centre. Na léto centrum přichystalo hned několik zajímavých lákadel, jež stojí za pozornost. Ať už se jedná o výstavu Josefa Bosáka o lidech z Arménie nebo o připomenutí událostí z roku 1968.

Josef Bosák

JOSEF BOSÁK KUS ARMÉNSKÉ DUŠE

Galerie Czech Photo Centre představuje fotografa Josefa Bosáka, držitele titulů AFIAP a EFIAP Mezinárodní federace fotografického umění. Výstava Kus arménské duše ukazuje život tamních lidí.

Prostřednictvím fotografií tváří starých lidí, kteří zažili hrůzy genocidy a občanských válek, ale i mladých lidí a dětí se výstava zaměřuje na zmapování pohnuté historie života v Arménii a jejím blízkém okolí, kde početná skupina Arménů také žije. Fotograf pořizoval snímky lidí při práci, doma, zábavě, ale také třeba v místní polorozpadlé zanebané nemocnici.

Arménské hornaté území, poznamenané pohnutou historií a utrpením lidí způsobeným rozhodováním politiků a nesmiřitelnými konflikty mezi křesťany a muslimy, se stalo osudovým cílem autora a často se na místo vrací. I přes všechna příkoří páchaná na místních obyvatelích domorodí Arménii zůstávají velmi přátelskými lidmi s obrovským smyslem pro pohostinnost.

Do Arménie a Náhorního Karabachu se fotograf úplně zamiloval a každoročně je navštěvuje. Nachází zde klid, mír a pokoru. Při jedné z jeho nedávných návštěv se stal navíc očitým svědkem sametové revoluce, ve které zvítězila opozice. Do čela parlamentu se postavil vůdce protivládních protestů Nikol Pašinjan. Kus arménské duše je výstava, která zachycuje část z toho, co na svých cestách Bosák prožívá. Uvedená expozice je v galerii k vidění do 12. srpna.

FOTOGRAFIE ROKU 1968 SOUTĚŽ ČESKÉHO ROZHLASU

Události roku 1968 vpádu vojsk Varšavské smlouvy, od nichž letos uplyne přesně 50 let, se promítají do celé řady vzpomínkových aktivit. Jednou z nich je fotografická soutěž Československo – fotografie roku '68, kterou uspořádala obecně prospěšná společnost Czech Photo společně s Českým rozhlasem. Kdokoliv prostřednictvím této soutěže mohl do Českého rozhlasu posílat

PŘIPOMÍNÁME SI 50 LET OD VPÁDU VOJSK VARŠAVSKÉ SMLOUVY

Oldřich Škácha

v průběhu jara svoje snímky, které uvedené období připomínaly. Díky tomu vznikla unikátní kolekce dosud nepublikovaných snímků od obyčejných lidí, která mapuje jak život v tehdejší socialistické společnosti, tak samotnou invazi vojsk.

Užší okruh vybraných soutěžních fotografií se již představil 2. července v karlovarském letním kině v rámci Mezinárodního filmového festivalu. Návštěvníky do roku 1968 vrátily nejen tyto snímky, ale navíc i koncert Vladimíra Mišíka a následná projekce celovečerního filmu *Spalovač mrtvol* režiséra Juraje Herze a dokumentu *Oratorium* pro Prahu Jana Němce, které na místě tento den proběhly.

OLDŘICH ŠKÁCHA OKUPACE 1968

Ucelenou kolekci těchto soutěžních snímků však v komplexnější podobě představuje teprve samotná galerie Czech Photo Centre ve svém Malém sále. Uvedenou expozici tematicky v Hlavním sále doplňuje od 15. srpna výstava Oldřicha Škáchy, českého dokumentárního fotografa, jenž je známý především díky fotografiím Václava Havla a dalších osobností z oblasti politiky a kultury.

Tento původním povoláním fotoreportér, jenž v 60. letech pracoval pro tačkové instituce, jako bylo třeba filmové

Oldřich Škácha

studio Barrandov, a deníky a časopisy *Svobodné slovo*, *Mladý svět* či *Květy*, nemohl po roce 1968 jako fotograf oficiálně pracovat. Právě snímky z doby, kdy aktivně publikoval, budou také tím hlavním, co má Czech Photo Centre od srpna do poloviny září na programu.

Veřejnost se tak může seznámit s méně připomínanou částí autorova díla, které ani po pěti desetiletích neztratilo na uhrančivosti a jehož autenticita varuje i před aktuálními formami ohrožení lidských práv a svobod. Výstava *Okupace 1968* bude navíc jednak rozšířena o fotografie autora i ateliéru Oldřicha Škáchy, které pořizoval fotograf Petr Šálek, a o promítání filmu Evalda Šorma *Zmatek*, který zapůjčí Národní filmový archiv.

 Český rozhlas
95 let 1923–2018

68

**CZECH
PHOTO**

FOTOGRAFIE '68

Český rozhlas a Czech Photo vás zvou na výstavu soutěžních fotografií z roku '68
www.rozhlas.cz

● **CZECH PHOTO CENTRE
PRAHA – NOVÉ BUTOVICE
JOSEF BOSÁK
13. ČERVNA – 12. SRPNA**

Autor představuje jeho obraz života lidí Náhorního Karabachu. Hornaté území na pomezí Arménie a Ázerbajdžánu, poznamenané pohnutou historií a utrpením lidí v rámci výstavy Kus arménské duše.

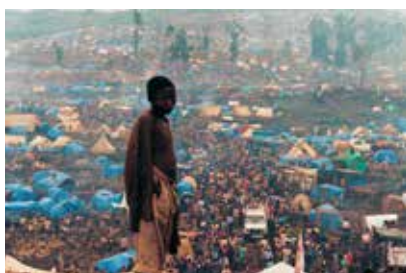
● **CZECH PHOTO CENTRE
PRAHA – NOVÉ BUTOVICE
15. SRPNA – 16. ZÁŘÍ
PROJEKT 68'**

Okolo tisíce fotografií, připomínající události a život roku 1968 v tehdejším Československu, posílali občané z Česka a Slovenska do soutěžního projektu Českého rozhlasu a Czech Photo. Výběr toho nejlepšího představí v Malé síni galerie.

● **CZECH PHOTO CENTRE
PRAHA – NOVÉ BUTOVICE
OLDŘICH ŠKÁCHA
OKUPACE 1968
15. SRPNA – 16. ZÁŘÍ**

Připomeneme si padesáté výročí vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, jako jeden z nejtragičtějších okamžiků našich – ale i evropských – dějin druhé poloviny 20. století.

● **FILMOVÝ UZEL ZLÍN
THE BEST OF
CZECH PRESS PHOTO
18. ČERVNA – 30. SRPNA**

Uzel Zlín představuje výběr nejlepších fotografií soutěže Czech Press Photo z jednotlivých ročníků, která se koná každoročně od roku 1995.

● **GALERIE SÝPKA,
VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ
CZECH PRESS PHOTO 2017
21. ČERVNA – 6. ZÁŘÍ**

Nominované, vítězné a další vybrané snímky aktuálního ročníku soutěže Czech Press Photo. Mezi tématy, které se objevují, je třeba průběh voleb nového amerického prezidenta. Z domácích je to propuštění Jiřího Kajínka či portréty nedávno tragicky zemřelého herce Jana Tříska při natáčení jeho posledního filmu Po strništi bos.

● **MONÍNEC
LETNÍ DĚTSKÝ TÁBOR
21. ČERVENCE – 4. SRPNA**

Letní tábor pro děti ve věku od 12 do 15 let. Dvoutýdenním pobytem bude děti provázet celotáborová hra. Na programu je také výlet, spousta her, sport a samostatná tvorba.

● **ZÁMEK KAČINA
KUTNÁ HORA
CZECH NATURE PHOTO 2018
17. SRPNA – 30. PROSINCE**

Venkovní výstavu vybraných a oceněných fotografií posledního ročníku soutěže Czech Nature Photo 2018 můžete od poloviny srpna navštívit na Zámku Kačina poblíž Kutné Hory.

● **MONÍNEC
CHAINLESS RACE
6. ŘÍJNA**

Ve středočeském Monínci se bude již po osmé závodit ve sjezdu kol bez řetězů. Každý ze závodníků sundá z kola řetěz, nechá se nahoru na start vyvézt lanovkou a poté již následuje jízda dolů. Uspěje ten, kdo při sjíždění zvládne tu nejpodivnější otočku.

● **CZECH PHOTO CENTRE
PRAHA – NOVÉ BUTOVICE
BESEDA S FOTOGRAFEM
JOÅEM SILVOU
15. ŘÍJNA**

Autorská prezentace a beseda s jihoafrickým fotografem Joåem Silvou, který bude současně porotcem soutěže Czech Press Photo 2018 přivítá galerie v půlce října.

RESTAURACE TRIFOT STŘEDOEVROPSKÁ KUCHYNĚ

SEYDLEROVA 2835/4, 158 00 PRAHA 13,
JEN 100 METRŮ OD STANICE METRA B - NOVÉ BUTOVICE

ONLINE

[WWW.FACEBOOK.COM/RESTAURACETRIFOT](https://www.facebook.com/RESTAURACETRIFOT)
WWW.TRIFOT.REST

CHYTRÉ BYDLENÍ / KOMERČNÍ DEVELOPMENT/ STAVEBNÍ REALIZACE
VĚDECKOTECHNICKÉ PARKY / AREÁLY CESTOVNÍHO RUCHU

Jsme developerskou společností s přesahem do dalších aktivit.
S každým projektem se snažíme přinést našim zákazníkům přidanou hodnotu.

www.trigema.cz